Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):
Titel | Title: Nytaarsgave for Damer
Bindbetegnelse | Volume Statement: 1792
Udgivet år og sted | Publication time and place: København : S. Poulsens Forlag, [1792]-1799

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at krediterе ophavsmanden.

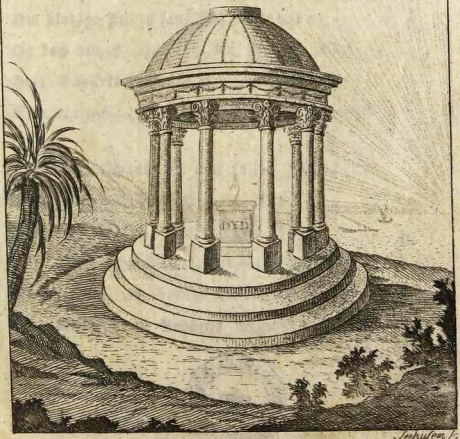
UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

1792

NYTAARSGAVE
FOR
DAMER

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Digternes Konge.

Om Helte og Heltenes kogende Hede,
Om Taler, indgivne af fnysende Vrede,
Om blodige Feider sang Fader Homer;
Og dog den Homer til den sildigste Alder
Hver Bogskriver Konge for Digterne kalder;
Men var vel en Slagsmaales Sanger det værd?

End nylig tilvandt sig den fuldе Voltaire
Blant seneste Digtere kongelig Ære,
Høitidelig, kongelig Liigfærd han fik;
Men vist nok hans Muse var ligest en Skioge;
Paa Kiønnets og Sæders Bekostning at spøge,
Var Mandens, ja Gubbens udmærkede Skik.

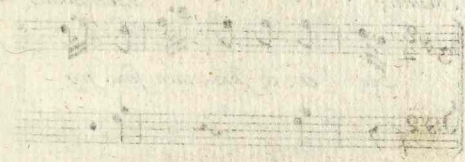
Den ømme Petrarka sang ene sin Laure,
Slap Konger af Sigte, og qvad om den Faure,
Og Kiærligheds Sanger blev kronet Poet.
Hvo yndigst besiunger den værdigste Pige,
Fortiener blant Digterne Scepter og Rige:
Petrarka blev Konge ved helligste Ret.
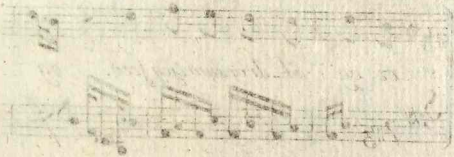
Saa gierne jeg ønsked' en Laure at finde,
Kun hende at siunge, og Krandsen at vinde!
Saa gierne jeg blev en poetisk Monark!
Men Dannemark eier utallige Faure;
Hver af dem er lig hiin fortryllende Laure,
Hver af dem fortiente sin egen Petrark.
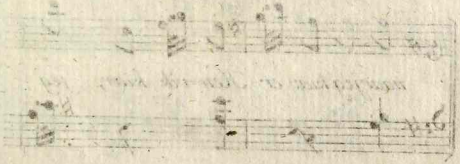
Men skal jeg mit sødeste Haab da frafalde?
Nei, nu vil jeg være Poet for dem alle,
Og synge det hele indtagende Kiøn.
Min Qvad skal saa liviigen flyde som Honning,
Mit Æmne mig kalde til Digternes Konning,
Ja Pigernes Sanger faaer Krandsen til Løn.

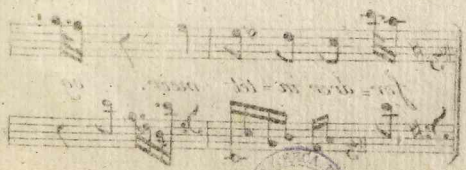
Tode.

Den
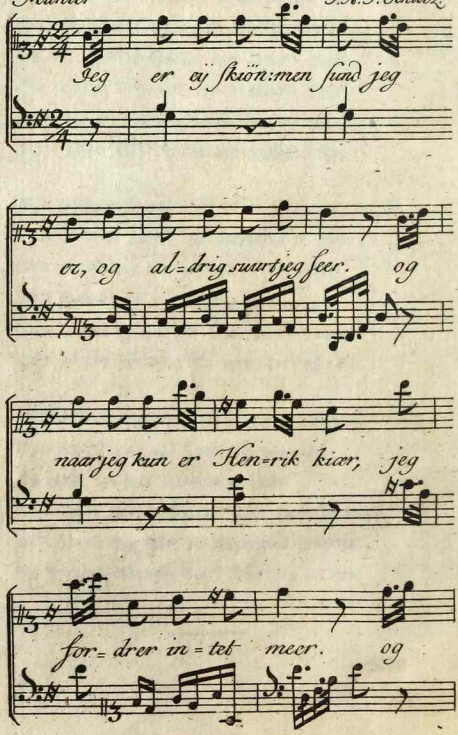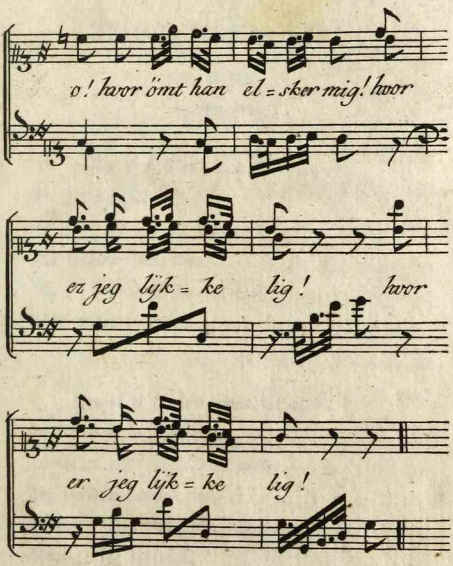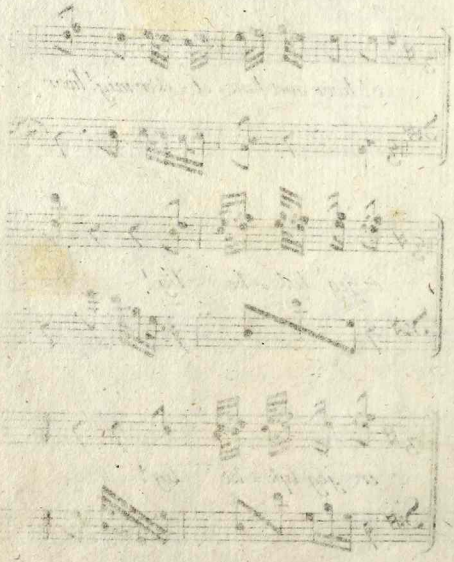

Den lykkelige Pige

Munter

J. A. P. Schulz

o! hvor ömt han el = sker mig! hvor
er jeg lijk = ke lig! hvor
er jeg lijk = ke lig!

Den lykkelige Pige,

en Sang. *)

Jeg er ei skiøn; men sund jeg er,
Og aldrig surrt jeg seer;
Og naar jeg kun er Henrik kier,
Jeg fordrer Intet meer;
Og, o! hvor omt han elsker mig!
Hvor er jeg lykkelig!

Jeg er ei fornem; men saa glad,
Og det er mere værd:
De Store vil, jeg veed ei hvad,
Jeg lar dem harmes der:
Skiønt ringe, Henrik elsker mig:
Hvor er jeg lykkelig!

*) Med Musik af Hr. Capelmester Schulz.

Jeg er ei lærd; lidt sund Forstand,
Lidt Vid jeg sagtens sik;
Men jeg dermed ei prale kan,
Det er ei Qvindesik:
Skiønt ulærd, Henrik elsker mig:
Hvor er jeg lykkelig!

Jeg er ei riig, men Hiertero
Er sielden hos det Guld,
Og Henrik siger: „Du kan troe,
„Man kiedes ved det Muld.“
Og uden Sligt han elsker mig:
Hvor er jeg lykkelig!

Men reen for Skyld er Thrines Barm,
Og fuld af Haab til Gud,
Og om, og elskovsfuld, og varm
Er Henriks lille Brud;
Og derfor Henrik elsker mig:
Hvor er jeg lykkelig!

P. H. Haste.

Romance

(af et utrykt Skuespil.)

Der lev'd' engang en Møe saa huld,
Om hende en Vise jeg qvæder.
Riig var hun paa Guld, og meer end Guld,
Paa Skiønhed og artige Sæder.
Saa mangen Beiler længselfuld
Frem for den Jomfrue træder.

Den ene han brammer af sin Byrd,
Af Ahner vel ferten han tæller,
Een nævnede man den raske Fyr,
Een stort om sit Heltemod mælder.
Men Pral og Vind Herr Iver flyer,
Og lønlig Taarer fælder.

Den Jomfrue-hun seer til grønnen Jord,
Og mælder med Rødme paa Kinder:
„Lad Terningen rulle let paa Bord,
„Hvo fætreste Øine da vinder,
„Ham lover jeg med sanddrue Ord:
„I mig sin Brud han finder. —"

Nu rulled' den Terning let paa Bord,
De Beilere ængstlig sig reede.
Blandt alle der blev Forundring stor,
Herr Iver var ikke tilstede.
Den Pebling faaer sin Jomfrues Ord:
„Herr Iver du opiede!" —

„Lad lege med Terning, hvo der vil" —
Saa svarte den Herre tilbage —
„Den Jomfrue, der sætter stigt paa Spil,
„Jeg flotter kun lidet til Mage.
„Den Terning, ak! som mig faldt til,
„Er evig, evig Klage!" —

Saa hastig den Jomfrue flyver hen,
Af Glæde og Længsel betaget:
„Saa tag da min Haand, du ædle Ven!
„Mit Hierte mig ei har bedraget." —
Herr Iver nu blev glad igien,
Og aldrig meer han klaged'. —

Liebenberg.

Til

Til Elise

i Anledning af hendes i en Sygdom tabte Skiønhed.

Elise! sig, hvor er hiint blide Smiil,
Hvormed hvert Hierte du forstod at bøie?
Sig, hvo har stukt den himmelskionne Ild,
Hvis Trylleglands fremstraalte af dit Øie?
„Ak, Sanger!“ sukker du, „din Harpe sig
„Forgieves rører; ei den skienker mig
„Den Fyrighed, de skionne Træk, de Glæder,
„Hvis fulde Tab jeg trøstløs nu begræder.

„Hvor før du Majens Rose tegnet saae
„Paa denne Kind, nu Vinter-Snee du finder;
„Og om de Gruber, i hvis Skiød de laae,
„Mit Aasyns saure Smile, Taaren rinder;
„Forsvunden er den fulde Svanebarm,
„Forsvunden hiin saa hvide tvinde Arm,
„Har du af Medynk kun et Glimt tilbage,
„O Sanger! sikkert deeler du min Klage.“ —

Lad, beste Pige! mig din Graad ei see,
Ak ja! din Jammer saarer dette Hierte;
Dog stands dit Suk! snart dine Kinders Snee
Bortsmelter, og med den din tunge Smerte;
Forynget Rosen atter spirer frem,
Forjagne Smile søge fordums Hiem,
Snart Barmen med fornyet Kraft sig hæver,
Og atter dig din tabte Huld omsvæver.

Og vilde end en ublid Skiæbne dig,
Elise! dine sieldne Ynder rove,
Seent eller tidlig dog de tabe sig,
Derfor lad deres Savn dig ei bedrøve;
Eet veed jeg, som den ei kan rane bort,
Hvis Blomster-Tid er ei, som Skiønheds, kort,
Din hulde Siæl, dit omme sfyldfrie Hierte,
Hæld hver, som deres Liige kiende lærte!

Frankenau.

Den

Den noddebrune Møe.

En Ballade, *)

efter The nut brown maid,

af den gamle engelske Digter Chaucer,

oversat i samme Stavelsemaal af J. C. Dode.

Den kan synges som Visen:
Nei, Orlogsmandens ædle Bryst,
dog maa dennes anden Deel igientages ved 13de Linie.

En Mandsperson i Selskabet.

Galt eller Ret;
Der tales slet
Om yndigt Fruekion.
De Mænd paastaaer:
Kun Ureen faaer
Tro Kierlighed til Løn.

A 5 Thi

*) Dette nu halvfierdehundred Aar gamle Digt findes og indrykket i Prior's Poesier. Han har bedre

Thi om en Mand
Gior hvad han kan
For elsket lille Ven,
Den Ven saa blid
Ei nogen Tid
Det elsker ham igien.

Seer hun een til,
Som beile vil;
Den vinder som kom sidst;
Den første maa
Fortvivlet gaae,
Af hendes Gunst forviist.

Det

bedre udført det; og af denne yyperlige Omarbeidning skal jeg en anden Gang vove at give en Oversættelse. I nærværende har jeg forandret et Sted i den Strophe, hvor hun siger:

And ere we goe a bed or two
I can provide anone.

til:

„Af Løv dertil jeg rede vil
En Seng for os saa blød."

De to hele Stropher, hvori han melder hende, at han har en anden Pige i Skoven, som han holder mere af, og hun svarer, at hun gierne vil være sin Medbeilerskes ydmyge Tienerinde, har jeg bortladt, det ingen delikat Læserinde vil fortryde paa.

Det er bekiendt,
Ja staaer paa Prent,
Det stemme Rye de har:
At aldrig een
I Troskab reen,
I Ekkov stadig var.

Men ingen veed,
Om Trighed
Hos Kiønnet skal uddee.
Tit er' de troe;
Det viser jo
Den neddebrune Moe.

Da hendes Ven
Kom lostigen
Og digted' Flugt og Færd,
Hun holdt sit Ord:
Hun paa Guds Jord
Ham ene havde kiær.

Lad os i Qvad
Fortælle, hvad
Snild Henrik høre lod,
Hvor herligen
I Fristelsen
Skiøn Emma Proven stod.

Til et Fruentimmer i Selskabet.

Jeg taler nu
For ham, og du
Som Pigen giv mig Svar.
Tavs høre hver
Som sidder her
Og ynksomt Hierte har.

Han. (som Henrik.)

Ved Midnats Tid
Jeg kommer hid
Saa lønlig som jeg kan.
Ak! Emma kiær,
Din Ridder er
Uheldig fredløs Mand.

Hun.

Hun (til den der har anmodet hende.)

Paa dit Begiær
Jeg villig er
At staae i Pigens Sted.
I Mænd omgaaes
Og dømmer os
Med haard Uhilligheð.

Til egen Last
I stedse fast
Om os det Værste troer;
Men jeg nu snart
Skal vise klart,
Hvad Troskab i os boer.

(Nu som den noddebrune Møe.)

Min Ven, fortæl
Hvad stort Uheld
For dig indtræben er.
Du har mit Ord:
Jeg paa Guds Jord
Har dig allene kiær.

Han.

Saa vilt da kort:
Min Haand har giort
Os to ulykkelig',
Ja, Emma sød,
En skiændig Død
Man vil berede mig.

Fra dette Sted,
Fra Fryd og Fred,
I Nat jeg flygte maa,
Og efter Rov
I tykken Skov
Til Livets Ophold gaae.

Udvalgte Siæl,
Farvel, farvel!
Ei meer jeg sige kan.
Jeg nu fra dig
Maae skille mig
Uheldig fredløs Mand.

Hun.

O Gud! saa er
Vor Glæde her
Ustadig Maane sig!
Til eensom Vei
Du hafter — nei!
Gak ei saa snart fra mig! —

Min Ungdoms Dag,
Fuld af Behag,
I bliden Mai blev sort! —
Hvad sagde du? —
Tov lidt endnu! —
Vee mig! hvad har du giort!

I dette Bryst
Hendøer al Lyst
Naar jeg dig ikke seer.
Du har mit Ord:
Paa denne Jord
Dig ene jeg har kiær.

Han.

Ja, lille Moer,
Jeg gierne troer,
Du sørge vil for mig.
Men snart, min Ven,
Bekymringen
Igien vil lægge sig.

En tre Dag's Tid
Med Trøst saa blid
Kan lægge saadant Saar.
Og saa den skal;
Din Sorg og Qval
Ei bedrer mine Kaar.

Ja glem mig kun;
Af Hiertens Grund
Jeg be'er hvad bedes kan.
Thi jeg fra dig
Maae liste mig,
Uheldig fredløs Mand.

Hun.

Hun.

Vel siden du
Dit Sind, din Hu
Saa reent forklarer mig,
Min Siæl igien,
Udkaarne Ven,
For dig skal aabne sig.

Fra Fryd og Fred
Jeg flygter med;
Thi heller vil jeg dee,
End Troløshed
Skal gives Sted
Hos nøddebrune Mee.

Kom, jeg er klar,
Om det end var
Til farligst Stie og Færd.
Du har mit Ord:
Paa denne Jord
Dig ene jeg har kiær.

Han.

Han.

Nei, far i Mag;
En saadan Sag
For Dadel spares ei.
Troe, Skam du fik
Hvis Nygtet gik,
Du løb med mig din Vei.

Da vist blev sagt,
At Galskabs Magt
Dig drev til tykken Skov.
At Kiød og Blod
Ei Roe dig lod,
Før du blev Lysters Nov.

Nei, Emma, nei,
At Verden ei
Saa fræk dig kalde kan,
Jeg beder dig,
Følg ei med mig,
Uheldig fredløs Mand.

Hun.

Hun.

Hver Skadermund
Udraabe kun:
„Den Flugt var skammelig!"
Den Skam, min Ven,
Kun rammer den
Der tør fordømme mig.

Kan den Idræt
Vel kaldes slet,
Der af tro Elskov sked?
Men slet var jeg
Om dig jeg sveeg
Saa haardt bestæd i Nød.

Hvo ikke tør
Hvad jeg nu gior,
Er Elskes Navn ei værd.
Du har mit Ord
Jeg paa Guds Jord:
Har dig allene kiær.

Hun.

Nei, Pigers Pligt
Forbyder sligt;
De saadan Færd bor flye —
Du ikke kan
Med fredløs Mand
Til Skov' og Dale ty'.

Thi der du maa
Med Buen gaae,
Til Skud og Drab bereed,
Og Rover lig
Dit skiule dig,
I Frygt og Skræk beslæd.

O Elskede!
Slig Lidelse
Jeg ikke tænke kan.
Jeg beder dig,
Følg ei med mig,
Uheldig, fredløs Mand.

Hun.

Vel tilstaaer jeg:
Ei saadan Leeg
For Piger skikker sig.
Men Kiærlighed
Hvad jeg ei veed
Saa snart vil lære mig.

Betids opstaae,
Paa Jagten gaae,
At vi kan saae os Mad,
Er Lyst for mig;
Thi kun hos dig
Kan Emma være glad.

Ved dit Farvel
Min hele Siæl
I Dødsens Angest er.
Ja, troe mit Ord:
Jeg paa Guds Jord
Har dig allene kiær.

Hunn.

En fredløs Mand
Ei stedse kan
Undgaae Paagribelse;
Du eengang vist
Vil see mig hist
I Galgen dinglende.

Betænk kun, om
Til Strid der kom,
Om mange paa mig slog';
I saadan Færd
Med Bu' og Sværd
Du vist nok Flugten tog.

Og til hvad Raad
Og Manddoms Daad
Var heller du i Stand?
Thi be'er jeg dig,
Følg ei med mig,
Uheldig, fredløs Mand.

Hun.

Sand er den Sag:
Min Arm er svag
Til blodig Kamp og Strid;
Et Kion saa blødt
Til Leeg er født,
Men ei til Ridders Id.

Dog, maa jeg see
At Fienderne
Paa elsket Henrik slaaer,
Min Bue brat
Jeg tager fat
Og gior hvad jeg formaaer.

Vel før en Viv
For Elskers Liv
Har draget Seiersspord.
Du har mit Ord:
Jeg paa Guds Jord
Har dig alene kiær!

Han.

Nei, Bedste, nei!
Du staaer dig ei
Mod streng Udmattelse.
Tænk Stie saa smal,
Tænk dyben Dal,
Tænk Regn og Frost og Snee!

I Heedt og Vaadt
I Koldt og Raat,
Vi til vort Leie taer,
Og Nat og Dag
Ei andet Tag
End Krat og Qviste har.

Troe, Emma sød,
Du snart fortrød,
Din Stolthed holdte Stand,
Da jeg bad dig:
Folg ei med mig,
Uheldig, fredløs Mand!

Hun.

Dit har mit Bryst
Smagt salig Lyst
I din Fornøielse;
Nu bør min Siel
Og tage Deel
I al min Henriks Vee.

Og midt i den,
Min elskte Ven,
Een Vellyst følger mig:
Jeg hos dig er;
Dig daglig seer;
Og kiælent favner dig.

Ja, denne Nat
Til Skov og Krat
At gaae jeg færdig er,
Tro til mit Ord:
Jeg paa Guds Jord
Har dig allene kiær.

Han.

I Skov og Krat
Dig nægtes plat
Til dækket Bord at gaae;
Du savner slet
Hver Drik og Ret,
Du nu er vant at faae;

Du har ei der
De fine Klæ'er,
Til sødt at hvile dig;
Ei Træ og Steen,
Men Løv og Green
Skal huse dig og mig.

Bliv, Elskte, bliv!
Saa suurt et Liv
Om Møe ei taale kan.
Jeg' raader dig:
Følg ei med mig,
Uheldig fredløs Mand.

Hun.

Hun.

Kom vel ihu,
At stedse du
En heldig Skytte var,
Og vilden Skov
Mangt lækkert Rov
For os til Spise har.

Af Solveraa
Jeg mig skal faae
En Drik saa reen og sød.
Med Løv dertil
Jeg rede vil
En Seng saa frisk og blød.

Din lille Viv
I saadant Liv
Kun Lyst og Glæde seer.
Du har mit Ord:
Jeg paa Guds Jord
Har dig allene kiær.

Han.

Nei, nei, der vil
Langt mere til,
For du med mig kan gaae.
De lange Klæ'er,
De Lokker der,
Runidt om du stumpe maae.

Din Haand saa ung
En Bue tung
Bestandig føre skal.
For Dagen gryer
Din Henrik flyer
Til Skov og dyben Dal.

Vel da, om du
Vil med endnu,
Saa skynd dig hvad du kan.
Hvis ei, fra dig
Jeg skiller mig,
Ulheldig, fredløs Mand.

Hun.

Jeg giøre vil
Hvad hidindtil
Mit Kiøn ei vovet har.
Stump Haar og Klæ'er,
Rak Bu' og Sværd;
Jeg villig alt modtaer.

O Moder fød!
Med grufomst Stød
Din Datter lønner dig.
Men nu farvel!
Til uvis Held
Jeg maa hengive mig.

Det volder du.
Men lad os nu
Kun fly'; jeg Dagen feer.
Du har mit Ord:
Jeg paa Guds Jord
Har dig allene kiær.

Han.

Jeg taer dig ei
Med paa min Vei;
Og hor reent ud, hvorfor.
Jeg mærke kan,
At til en Mand
Din Attraa er saa stor.

Saa glædelig,
Som du med mig
Nu vil til tykken Skov,
Du fulgte hver,
Som Mand kun er;
Thi den har du behov.

Snart kold, snart varm
Er Qvindes Barm;
Den Sagn er alt for sand.
Jeg maa fra dig
Da stille mig,
Uheldig fredløs Mand.

Hun.

Ak! tænk dig om;
Til mig ei kom
Med slige haarde Ord.
Husk, hvor du mig
Alt elske dig
Tit bønfaldt og besvoer.

Husk, kiønt min Faer
Friherre var,
Og een blant Kongens Mand,
Jeg mig nedlod
Og blev dig god,
Uædle, ringe Svend!

Saa lønner du. —
Men dog endnu
Mit Kiærte tro jeg er.
Du har mit Ord:
Jeg vaa Guds Jord
Har dig allene kiær.

Han.

Kun nedrigt Skarn
Friherres Barn
Til Ondt forføre kan.
Nei, Gud forbyd',
At Held og Dyd
Du offred' fredløs Mand!

Lad ringe Svend
Allene hen
Til Skoven skynde sig.
Thi ellers vist
Du dog tilsidst
Vil haardt bebreide mig

Saa skiændig Daad.
Følg da mit Raad:
Betænk din høie Stand
Og lad fra dig
Kun haste mig,
Uheldig, fredløs Mand.

Hun.

Ei nogen Stund
Din Emma's Mund
Skal klage over dig.
Men, Henrik, naar
Du fra mig gaaer,
Du da forraader mig.

Om du forlod
I trøurigt Mod
Din nøddebrune Møe,
Fortvivlende
Af Sorg og Vø
Saa snart hun vilde dse.

Betænk dig vel,
Mit Liv og Held
I dine Hænder er.
Du har mit Ord:
Jeg paa Guds Jord
Har dig allene kiær.

Han.

O Yndigste!
Jeg nu kan see
Du elsker omt og sandt.
I alt mit Liv
Blant Moe og Viv
Jeg ei din Mage fandt.

Min Ven saa tro,
Var glad og fro;
Dit Løfte Proven holdt.
Det grusomt var,
At Moe saa rar
Jeg har den Angest voldt.

Ja, Emma sød,
Min haarde Nød,
Min Flugt var ikke sand.
Jeg ei fra dig
Vil skille mig;
Jeg er ei fredløs Mand.

Hun.

Den Tidende
Var gladere,
End Valg til Kongebrud.
Dog bær jeg Tvivl,
Om Tingen vil
Saa heldigt falde ud.

Mænd tale tit
Saa mildt og bluidt,
Naar meest de elske Sviig.
Tit troer jeg og,
Dit søde Sprog
Vel mueligt skuffer mig.

En gruusom Leeg
Det var; thi jeg
I Held og Vanheld er
Tro til mit Ord:
Jeg paa Guds Jord
Har dig allene kiær.

Han.

Nei, Emma kiær,
Frygt ikke meer.
Mit Ord skal ogsaa staae.
En Mee saa god,
Af ædelt Blod,
Mig hellig være maa.

Udkaarne Siæl,
Min Arvedeel
Westmorelands Grevskab er.
En Ring min Haand
Paa evigt Baand
Til Pant dig byder her.

Ei Skov og Dal
Dig eie skal,
Men gladest Folk og Land.
Din Troskabs Løn
Er Greves Søn,
Ei arm og fredløs Mand.

Vugge-

Vuggevise.

Lykkalige Lille! din yndige Slummer
Ei brydes af Hovmods og Gierrigheds Tant;
Ei Sygdom, ei Anger, ei Haanhed, ei Kummer,
O Glut! i din Vugge Modtagelse fandt.
Ak! Smerter og Møie vor Verden beboe:
Sov roligt, du Lille! Kun Sovnen har Ro.

End svæve Guds Engle med Fryd om din Hvile,
Og værne mod Ondt, som de Himmelske see;
De lære dig, sødt i din Slummer at smile,
Med Lidenskab ukiendt, og skyldfri, som de.
Ak! smiesomme Laster vor Verden beboe:
Sov roligt, du Lille! Kun Sovnen har Ro.

Men snart skal du rørende Jordkloden skue,
Den Alfader skabte til Menneskers Fryd:
Undvig da de Farer, som Ungdommen true,
Og fiendtlige Venner, som stiæle din Dyd!
Ak! selvskabte Qvaler vor Verden beboe:
Sov roligt, du Lille! Kun Sovnen har Ro.

Naar Smiger dig kalder guddommelig Pige
Og kunstlede Sødheder naae til dit Bryst,
O! hør ei, o! hør ei, o! skye hvad de sige!
For dyrt skal du kiøbe det Øieblikks Lyst.
Ak! udklædte Slanger vor Verden beboe:
Sov roligt, du Lille! Kun Søvnen har Ro.

Hør agtsom paa Dydens elskværdige Stemme!
Dens Alvor er nyttigt; dens Strenghed er blid.
Ei blænder af Flitter dens Forskrivt du glemme!
Kæmp modig dens Kampe! Den lønner din Jid.
Ak! Stridsmænd mod Dyden vor Verden beboe:
Sov roligt, du Lille! Kun Søvnen har Ro.

Da skal du fremvandre med Kraft fra det Høie,
Og frydes ved Jorden, og vorde dens Held;
Og naar du da sneehvid tillukker dit Øie
Skal Engle dig møde ved Salighedes Vald.
Dit Legem da fredsomt i Graven skal boe,
Og sødelig sove. Kun Søvnen har Ro.

P. H. Hafte.

Sang

Sang

den 15 Sept. 1791.

Frue Kirsten var ædel, og munter i Sind,
Af Mine skalkagtig, med rosenrød Kind,
Af duelig Moder opdragen til Dyd,
Forældrenes Stolthed og Slegtninges Fryd.

Saamangen skion Ungkarl med længselfuld Aand
Betragtede hende, men ingen sin Haand
Hun skienkede, uden Hr. Povel, og han
Erkiender, det veed vi, sin Lykke som Mand.

Hun pryded' med Dyde hans huuslige Bord,
Opklared' hans Ansigt med venlige Ord,
Og bragde ham Born, som hans Billede bar';
Dem alle den ommeste Moder hun var.

Hun elskte Naturen, og fulgte dens Bud,
Og saae sig i Vagsværd et Sommersted ud;
Der deelte hun klerlig sin Glæde med hver,
Som skiønned', hvad Venskabs Lykksalighed er.

Og derfor Hr. Povel, som skiønner det best,
Heitideligholder i Dag hendes Fest;
En Kreds af hans Venner lykønskende spaner
Dem begge stig Glæde i mangen et Aar.

Plum.

Vilhelms

Vilhelms Bekjendelse.

Jeg er ei syg, men lider dog,
Og intet Ord i noget Sprog
Min sære Kummer kan beskrive.
Jeg dysses blidt i Veemod ned —
Jeg længes — og jeg ikke veed,
Hvad mig kan Trøst og Lindring give.

Saa har jeg gaaet mangen Stund.
I Mark og Eng, i grønnen Lund
Min søde Smerte mig forfulgte.
I Selskab og i Eensomhed
Den som en trofast Ven gik med;
Men jeg den dog for alle dulgte.

Og jeg blev rød og bleg igjen,
Naar jeg blev tilspurt af en Ven,
Hvorfor jeg Eenrum stedse søgte.
Og jeg blev sur og meget vred,
Naar nogen med min Traurighed
Og mine qvalte Sukke søgte.

Nu

Nu vil jeg skrive redelig,
Hvorledes det er gaaet mig;
Min Nød jeg for mig selv vil klage.
Mit Hjerte bliver let og fro,
Naar jeg i Ungdoms blide Ro
Gjenkalder mine Længselsdage.

Fortryllet af Naturens Sang
En deilig Aften jeg engang
I Lundens Skygger gik alene,
Mens Solen sank i Vesten ned,
Og Nattergalen slog derved
Imellem Skovens tætte Grene.

En himmelsk Fryd, en salig Lyst
Nedsteg udi mit rørte Bryst
Ved Herrens Skabning at beskue.
Naturen smilte skjøn og glad,
I Skoven rørte ei et Blad,
Og reen og klar var Himlens Bue.

En blomstfuld Eng foran mig laae,
Saa skjøn jeg aldrig nogen saae,
Og skjønnere kan ingen være.
I den en yndig Kildes Fald
Foreente sig med Bjerg og Dal
At synge Skabermandens Ære.

Saa glad jeg gik i Engen om,
Da saae jeg nogen langtfra kom;
Jeg skjulte mig bag Hesiens Blade.
En dejlig Landsbymøe det var,
I højre Haand hun Blomster bar,
Jeg kunde ej min Plads forlade.

Saa tryllende ved jevne Gang
Hun nynnede skjøn Sireds Sang.
Mig rørte hendes søde Stemme.
Hun snart forlod den brede Vej
Og plukkede Forgiet mig ej.
O Pige, dig kan ingen glemme.

Den eene Gang jeg saae dig kun;
Men indtil Livets sidste Blund
Forgjætter jeg dig ingensinde.
Saalænge dette Hjerte slaaer,
Med dybe Træk indpræget staaer
I Vilhelms Barm dit kjære Minde.

Saa fro, saa rørt jeg den Gang stod
Bag Hesselbusk ved Bøgens Rod,
Og saae dig, Hulde, Blomster sanke.
Ej saae, ej tænkte du paa mig;
Jeg skuede alene dig,
Og du alene var min Tanke.

Ej saae jeg mere Solens Smil,
Der spillede i Vestens Ild,
Ei saae jeg Engens Blomsterklynge,
Jeg gleimte Kildens Rislefald,
For mig slog ingen Nattergal,
Jeg hørte Pigen eene synge.

Og Glæden steg til Tryllerie,
Da hun gik ganske tet forbi
Den Buk, som fredelig mig dulgte.
Det var et saligt Øieblik —
Men, ak! hun snart fra Engen gik
Med hende al min Glæde fulgte.

Og da mit Øie hun forlod,
Jeg Arme der tilbage stod
Forvirret, ængstelig, bedøvet;
Et Suk, et Blik til Himmelen
Mig bragte til mig selv igjen;
Men stum jeg var, og blev bedrøvet.

Og siden efter, hvor jeg gaaer,
Det Syn paa Engen for mig staaer;
Jeg Pigen seer og Pigen tænker.
Hver Ting, jeg fordum havde kjer,
Vor Herres Sol og Himmelhær,
Mig ingen Glæde mere skjenker.

Kun naar i stille Eensomhed
Jeg sidder paa det elskte Sted,
Og stirrer gjennem Hestens Blade,
Og tænker mig den Huldes Gang,
Og nynner paa hendes Sireds Sang;
Kun da min Sorg vil mig forlade.

Saa seer jeg op til Himmelen,
Og længselmat jeg dysses hen
I Haabets vennehulde Dvale.
Ak! saae jeg Pigen nok en Gang,
Og hørte atter hendes Sang;
Det vilde sikkert mig husvale.

V. K. Hjort.

Nei-

Noisomheden.

Mangel nær, dog driſter ſig
Hans med Croeſus ſelv at trætte;
Lykkelig og meer end riig
Ved at eie ſin Liſette.

Dag og Nat man ſeer ham gaae
Glad ſin Gierning at forrette;
Thi han huſker ſtedſe paa,
At han ſtræber for Liſette.

Er hans Kiole end lidt bar,
Det i Sorg ham ei kan ſætte;
Han med Treſſer aldrig har
Giort ſig elſket af Liſette.

Liden Stue ſtor nok er,
Staaer end Stolene vel tætte;
Mon han ſidde kan for nær
Hoß ſin kiærlige Liſette?

Ringe Retter, godt og lidt
Kan hans sultne Mave mætte;
Alt opvækker Appetit,
Som kun laves af Lisette.

Er just Leiet ei saa blødt,
Hvad bekymrer ham vel dette?
Oh! han sover altid sødt
Naar han hviler hos Lisette.
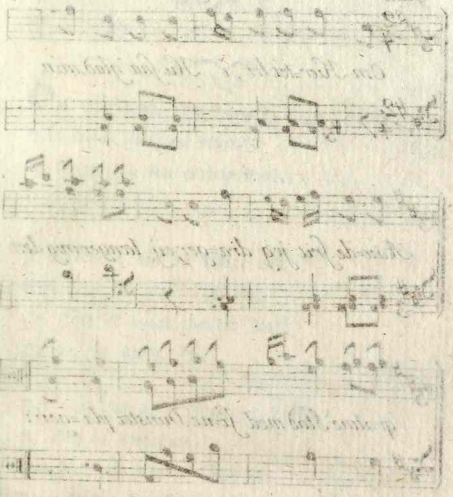
Stolt saatit han fryder sig
Ved paa Skiød sin Carl at lette;
Thi han er udtrykkelig
Billedet af hans Lisette.

Nøisom i sin jevne Stand,
Af hans Sind saa let udslette
Hver en Kummers Graane kan
Kuns et Smiil af hans Lisette.

Ja ham ganske Nattens Lyst
Dagens Møie laer forgiette;
Naar han trykker til sit Bryst
Sappholignende Lisette.
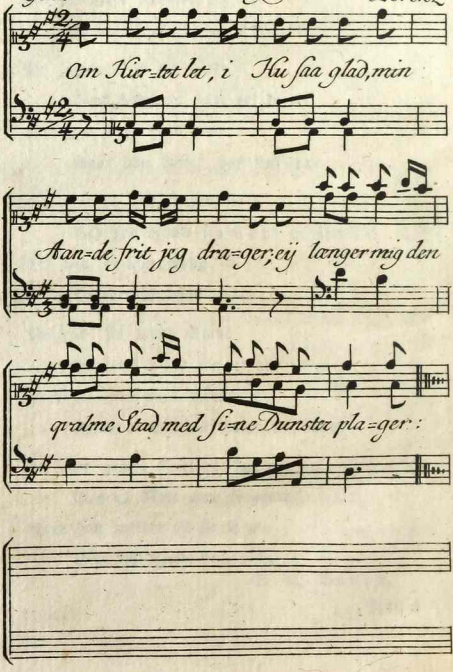
T. C. Brunn.

Lina's

Linas, en Landsbije Skiönheds Sang.

Glad — Lorenz

Lina's,

en Landsbyeskionheds,

Sang. *)

(Efter et Besøg i Hovedstaden.)

Om Hiertet let, i Hu saa glad,
Min Aande frit jeg drager;
Ei længer mig den qvalme Stad
Med sine Dunster plager.

I Sandhed! den en Daare var,
Som først der randt i Sinde,
En Stad at bygge, hvilken Nar!
Og der sig slutte inde.

Der veed man ei af Majdags Færd,
Af Høst og Leegestuer,
Saa kiedsomt svinder Tiden der
Blant klafferlystne Fruer;

C Man

*) Med Musik af Hr. Hof-Violonj Lorenz.

Man samles kun til Dands og Sang
Og Skuespil, og Gilde,
Og Giestebud, der mangen Gang
Bekommer mangen ilde.

Og, deeles Tiden mellem Thee,
Og Vaas, og smalte Blade,
Sligt kaldes, troer jeg, Assemblee,
Og sligt skal fornemt lade.

Nei! bedre, i Naturens Skiød
At nyde sine Dage,
For ved nødtorftigt dagligt Brød
Sin Lykke heel at smage.

Derfor jeg munter er og frøe,
At Skiæbnen mig bestemte
Til, under landligt Tag at boe,
Og ei min Tarv forglemte;

Her seer' jeg hver en Morgenstund
Guds skiønne Soel at male
Den fierne tæt udsprungne Lund,
Og atter klar at dale;

Jeg

Jeg daglig kan til Skoven gaae,
For[1] frit, og uden Hinder
At høre Nattergalen slaae,
Og see, hvor Bækken rinder.

Og om jeg Savn at gavne troer,
Jeg Sopha kan undvære;
Guds grønne, blomsterklædte Jord
Kan mig, som andre, bære;

Og om nu en og anden Gang
En langsom Time kommer,
Da jeg fordriver den med Sang
Om Ungdom, Roser, Sommer.

Snilig saa, mit Liv! dig stedse bort,
Jeg aldrig da skal klage,
At Jordens Fryd var mig for kort,
Ei ønske bedre Dage.

Frankenau.

Lida,

en Ballade.

Der Schöpfung leztes Werk verderben wir,
Und spotten unsers Mißgeschöpfes dann!
F. L. Gr. z. Stolberg.

Som Dagningen yndig og haabefuld
Gik Lida blandt sorgløse Dage.
Det bølgende Haar var saa skiønt, som Guld,
Og Øiet, som Stiernen, og Stemmen huld,
Som Nattergals rørende Klage.

Saa rank var hun voxet, som ubrudt Rør,
Og let, og saa smidig, som Vinden:
Ukiendt med hvert Paafund af stolte Moer,
Hun endsed' ei Løven, som bød et Slør
Fordølge de Roser paa Kinden.

Hun ligned' et Blomster, som herligt staaer,
Og Vellugt i Luften udgyder:
Skiønt favreste Verk af almægtig Vaar,
Det kiender ei Duften, som af det gaaer,
Ei Bladet af Purpur, som fryder.

Hun

Hun malkede Gieder i Leire-Lund,
Den Melk hendes Moder ernærte:
Der sysled', der sang hun saa mangen Stund,
Og Glæde kun lod af melodisk Mund:
Ei kiendte hun Skyld og ei Smerte.

Der sang hun sit Havamal, *) var saa fro,
Og losted' sin Aand til Alfader:
Hun syntes, hun saae ham paa Lidskialf **) boe,
Og mægtig og stadig var hendes Tro,
At Lida han aldrig forlader.

„Du signe min Moder, du signe mig,"
Saa sang hun, „og Hiorden du signe!
„Naar selv jeg har Hiord, jeg skal ofre dig
„Det feireste Kid, o! velsigne mig,
„Og Moder, den Fromme, du signe!"

*) Havamal, en bekiendt Sang, som indeholdt en stor Deel af vore Forfædres Guderlære.

**) Lidskialf var et Sted i Asgard, hvor Odins Høisæde var. Derfra kunde han overskue hele Verden, siger Fabellæren.

Hun sang og om Marken, om Eng og Skov
Og Hyrdernes Glæder i Dalen:
Tit lode de Toner til Elskovs Lov:
Hun ahned' ei, ak! at hun blev dens Rov,
Og kiendte den ikkun af Talen.

Men som hun udvikledes mere skiøn,
Da var det saa tomt i det Hierte:
Da stred hun med Sukke saa tit i Løn;
Hun bad, og forstod dog ei selv sin Bøn,
Forstod ei sin voxende Smerte.

Da var det saa trangt i den høie Barm;
Da steeg den, og klemtes saa saare;
Da støtted' hun sig paa den runde Arm,
Og ned over Kinden sig sneeg saa varm
En tung, ufortolkelig Taare.

Og tit, naar hun slumred', med Smil hun saae
Som Smil paa Asynie-Kinder *).
En Elsker hun henrykt i Drømme saae,
Og kielent hun stræbte det Syn at naae;
Men Drømmen og Glæden forsvinder.

Da

*) Asynie, det samme som Gudinde.

Da fremdrog mod Vender fra Kongens Gaard
En Kæmpe, hans Navn kaldtes Valer;
Han Øie paa slumrende Lida faaer,
Og Feiden han glemmer, og tænksom staaer,
Og ponser paa fængslende Taler.

Som Jngild *), han tiente, saa var han blød
Kun Dyden han tappert beleired'.
Den Hoinen af Spyd ham saa rødsom lød;
Men gierne med Ufryld han Landsen brød:
Ak! tit over Dyden han feired'.

Lig Yndling af Odin han teined' der,
Som Balder, saa deilig at skue;
Og Brynniens Fierbust, og Hofrens Sværd,
Og sluttende Rustning de Moer var kiær,
Og Guldsmykkers funklende Lue.

Ak, Piger! at omt J paa Stridsmænd see,
Hvis Kamp kun er Elskovens Lege!
O! frygter, o! frygter! J skakket lee,
Og Glæden forvandles i Nag og Spee:
Saa mangen en Deilig de søege.

*) Historien nævner Jngild, som den blodagtigste blandt alle danske Konger.

Som naglet til Jorden der Valer stod,
Og Brynde beherskede hans Die:
I Skygge ved viftende Hæslers Rod
Han stirred' paa Kindernes Melk og Blod
Og Barmens opstræbende Høie.

„Hvad?" spurgte han, „slumrer en Valhals Moe?*)
„Hvad Budskab forkynder du Jorden?
„Stig, hørte du Spydklirren? Skal jeg doe?
„O! skromt ei den Slumren, du Valhals Moe!
„Tal! Snart jeg skal bløde for Norden."

Forskrækket, som Hinden af Jagtens Søn,
Sprang Lida nu op af sin Hvile;
Dog saae hun paa Kæmpen: han var saa skiøn;
Hans Aasyn var Anstand, hans Die Bøn,
Hans Læbe kun skabt til at smile.

„O!

*) Valhals Moer kaldtes Valkyrierne: de opvartede de forevigede Helte eller Einheriarne i Odins Sal, vare i øvrigt Strides Gudinder, som udsendtes til Hærene, og indviede Kæmperne til Døden.

„O! flye ei, Valkyrie!" blev han ved,
„Med Folk jeg udsendtes fra Leire:
„Jeg iler til klagende Kyster ned
„At bryde de trodsende Venders Fred:
„Beror mig! Jeg døe eller seire!"

End blodrød og undrende Lida staaer;
Dog oplod hun bævende Munden:
„At fatte din Tale jeg ei formaaer:
„Jeg er ei fra Valhal: en lille Hiord
„Jeg vogter; den græsser i Lunden." —

„O Guders Veninde! du skuffer mig:
„Du fremter dig ikkun Hyrdinde:
„Den himmelske Glands, der omstraaler dig,
„Den Skiønhed ei boer hos en Dødelig:
„Forgieves du vil mig forblinde." —

„O Jarl eller Herse! bespot mig ei!" —
Hun nedslog det smægtende Øie;
Men hurtig hans Tale fandt banet Vei
Til bankende Hierte; hun mægted' ei
Sin Gang fra den Krieger at boie.

„Hvo kunde dig spotte? Bespotte den,
„Mig kiærlige Guder lod' finde!
„O! læs i mit Øie, jeg er din Ven,
„Og vil du belønne mig, bliv igien
„Mit Haab og mit Held, min — Veninde!

„Du tier: jeg bæver. Ei Fiender saa
„Kan lære din Vaier at bæve.
„O! tal dog! O! lad dog min Oval formaae
„At vise mig Haab i dit Øies Blaa,
„At love mig Valhal, du Gieve!

„Smil Ømhedens huldе Gudinde: Smil!
„Det mig til de Vender ledsage!
„Saa træffer, saa dræber min tunge Piil;
„Saa henter jeg Seier med vældig Jil
„Til dig og til Kongen tilbage."

Nu bluſſer end Lida vel tifold meer,
Og Hiertet er piint, som i Fængsel.
Med tvetydigt Blik hun paa Kæmpen seer,
Og Hiertet er Ønske; hun neppe meer
Kan modstaae hans flammende Længsel.

O!

O! frygter, I Piger! for Smigers Ord!
De hilded' saa mangen i Noden:
De ligne den Urt, som vel deilig groer,
Skiønt trolos og skiult i dens Indvold boer
En Saft, som er svanger med Doden.

Tilsidst sig dog Lida fra Kæmpen sleed;
Med dæmpet, med skiælvende Stemme
Hun bad ham at fare til Kysten ned,
At stride for sukkende Brødres Fred,
Og Modet med Lida forglemme.

Men Valer i Lunden sit Telt opslog,
Og toved', og glemte de Vender;
Og daglig til Lida han Veien tog,
Og kostbare Smykker af Guld fremdrog,
Og bandt paa den Deiliges Hænder.

Hun saae paa de Smykker, hun svagt modstod,
Hun rødmed', og saae dem med Glæde;
Hun Perler om Halsen ham slynge lod,
Og Guldspænder sætte paa spæde Fod,
Og lettere syntes at træde.

Og Valer blev drifftig, og Lida svag,
Og taagefuld blev hendes Hierne;
Og Hiertet slog høie og snare Slag,
Og Valer indfandt sig med Skienk hver Dag,
Og Lida modtog den saa gierne.

O! frygter, I Piger! for ødsle Pragt!
O! frygter for Skienk at modtage!
Den trykker paa Hiertet med sikker Magt;
Det ommes, det vorder saa saare svagt:
O! stoder den Glimmer tilbage!

End faldt dog ei Lida; men rørt hun saae
For skiælvende Fødder den Kæmpe;
Med blodige Bønner han ofte laae,
Og knap kunde Bluelsen ineer formaae,
Den stormende Elskov at dæmpe.

„Saa, Lida! farvel!" saa han vildt udbrød,
Mens Angestens Perler hun svedte;
„Min Siel er 'et Nastrond, min Torst er Død,
„Og Døden er Valhal: den Lida bød!
„Farvel, o! farvel, du Tilbedte!"

Da

Da reev han sit Pandser af troløs Barm,
Og famlende blotted' han Sværdet;
Han svinged' det hurtigt i marvløs Arm
Mod givtfulde Hierte med hyklet Harm,
Og Lida nedsegned' forfærdet.

„Hvad vil du? hvad kan jeg? O Valer, tal!
„Ei Lida vil, Valer skal bløde.
„Din Affked er Nædsel, dit Blik er Qval:
„Sig, kan jeg? hvad kan jeg da? Kæmpe, tal!
„Din Død skal ei vorde min Brøde!"

Da stængte han Sværdet af blode Haand,
Og reiste den hildede Svage,
Og nævnede Guder med vovsom Aand,
Og Alterets Høitid, og helligt Baand,
Og Glædkabers ventende Dage.

Da trykked' den Hulde sin Mund saa heed
Til Kæmpens vanhellige Læber;
Og Elskovens stumme Lykkalighed
Sank dybt i den Barm, fuld af Ømhed, ned,
Som tet til Forbryderens Kløber.

O! frygter, I Piger! den Vaandes Røst!
O! mistroer fortvivlede Taler!
Saa tit de fremkunstles af roligt Bryst,
Der ønsker jert Fald med Misdæder-Lyst:
Ak! Jorden har mangen en Valer.

Troskyldig sank Lida i Kæmpens Favn,
Nød Kiærligheds hævende Søde. —
Saa lægger et Skib i en ukiendt Havn,
Og Ingen befrygter, at trygge Stavn
Skal Skiær og sin Undergang møde. —

En Maaned hengleed, saa-holdt Valer Ord,
Og uddrog mod rovende Vender;
Af Mættelse kied han til Stranden foer,
Blev slagen, og hiemkom, og løi sig stor,
Saa Kongen ham Hæder tilkiender.

Da hastede Lida, saa let, saa fro,
Og vilde sin Valer omarme;
Men, fremmed og iiskold, han sveeg sin Tro,
Og Lida nedstyrted', og Valer loe,
Og dandsede frek fra den Arme.

Tungt

Tungt hvilede Haanhed paa Lida's Siel,
Dybt krænked' Foragt den Forførte.
Snart blev hun til Ordsprog for Drot og Træl;
Snart sørgende Moder foer ned til Hel *);
Al Medynk med Lida ophørte.

Nys vænnet til Vellyst, nu blot for Alt,
Foragtet, sig selv hun ei agted';
End Kiøn, hun en Hofmand i Øiet faldt,
Og hurtigt var Reenhedens Modstand qvalt:
O Vee! at sig selv hun foragted'!

Og Vellystens Gift sig i Bladet sneeg,
Og Kinene bleve saa røde,
Og Kindernes Rose blev mat og bleg,
Og Barmens den blændende Fylde veeg,
Og Læbernes Yndighed døde.

Og atter nu Bladet sig vendte om:
Forskudt, hun bestedtes i Vaande.
Hun tigged' om Døden: den tidlig kom;
Hun gysed' ved Tanken om Frigga's Dom,
Og haabløs hun opgav sin Aande.

*) Hel, Dødens Gudinde.

Saa

Saa visner en Gran paa et Field i Nord,
Naar Stormen har blottet dens Rødder;
Snart fortnes dens Grønne, den kraftløs groer
En Storm kun endnu! — og den brat nedfoer
I Dalen ved Biergenes Rødder.

O! skienker en Taare til Lida's Fald!
Hun var den jo værdig, I Skiønne!
Ak! stort, alt for stort er Forfortes Tal:
O! græder, I Piger! ved Lida's Fald
Og forsker den Veiler, I lønne!

P. H. Hafte.

Paa

Paa en Kones Fødselsdag.

See hvor snelt hensvinde Livets Dage;
Uformærkt dets korte Maal vi naae;
Ungdoms Aar vi har kuns faa tilbage:
Blot eet Skridt, vi paa dens Hælding

Maatte disse dog saa stille flyde
Hen i Jevnheds fredelige Roe!
Varig Lyst jeg veed vi ei kan nyde,
Sorger skal ved Glædens Side groe.

Gid vi bare maae tilsammen vandre
Med fornøiet Sind ad Banen hen;
Og i huld Tilfredshed med hverandre
Ofte skue denne Dag igien!

Dag, som har udgiort min bedste Lykke;
Dag, hvorpaa Eliza mig blev fød!
Ingen Skiæbne skal dens Værd nedtrykke;
Evig dens Erindring er mig fød.

Hastig

Hastig angret Svaghed Du tilgive:
Den dog aldrig Hiertets Brøde er.
Læs deri, om Du mig ei skal blive
Til min allersidste Time kiær:

Ja, blandt alle Jorderiges Piger
Kunde jeg end atter vælge mig:
Straf, mig Himmel, om jeg usandt siger!
Ene jeg, Elisa! kaared' Dig.

T. C. Braun.

Erin-

Erindring,

en Sang.

Kom, Erindring om de tabte Dage!
Med dit Veemod selv du trøster mig:
Giennem Graad jeg seer tilbage:
O! jeg var saa lykkelig.

Skiønt og klart, som Engles Himmel, smiled
Jordens Bedste, vugget i min Arm;
Sødt paa hendes Barm jeg hviled':
Elskovs Tempel var den Barm.

Tet til min var hendes Læbe foiet;
Tungt af Fryd opsteeg vort Aandedræt;
Overvættes Lyst af Piet
Rulled' Taarer ned saa let.

Skyldfri Skiemt, som Gud, der var tilstede,
Naadig skued', af vort Øie loe;
Al vor Tale var kun Glæde,
Al vor Tavshed, Hiertets Ro.

Nu hun hviler i en Andens Arme:
Ak! mon hun er lykkelig derved?
Gid hun er! — og al min Harme
Skal jeg taalig synke ned.

Neen, o Pige! var vor Elskovs Lue,
Og naar jeg af Graven reiser mig,
Dristig skal jeg derfor stue
I forklaret Aasyn dig.

Ph.

Til

Til en Veninde.

(Paa et Livbaand.)

Varig Fryd blev ej vort Lod i Livet,
Sundhed, Rigdom, Hæder, Alt forgaaer.
Dog, har Himlen os ej Venskab givet
Til at lindre vore tunge Kaar?

Ved dens Haand vi trygt kan Vejen finde
Gjennem Sorgers fæle, skumle Nat;
Hvem Alfader gav en huld Veninde,
Gav han meer end Indiernes Skat.

Ej ved bitter Dadel hun ham sagrer;
Hun ej qvæler ham med iiskold Trost;
Ved hans Nød hun fælder Hiertets Taarer;
Deler barnlig glad hans mindste Lyst.

Strax enhver, som kjender Dem, vil finde,
At jeg Dem, skjønt svagt, har skildret her;
Dem maae Baandet sige det, Veninde!
Kjender vel beskeden Dyd sit Værd?

Riber.

Til

Til en Søster.

Selv i Barndoms Aar, da Naturen tændte
Venskabs Ild for dig i dette Bryst,
Jeg dit sjældne Værd, gode Søster! kjendte,
Og jeg villig lød Naturens Røst.

Ædel Videlyst lærte dig at agte
Nyttigt Kundskab meer end flygtigt Vid,
Ej ved Flanens Pynt Sjælefryd du smagte,
Men ved frugtbar, stille, huuslig Flid.

Himlens milde Lov dannede dit Hjerte
Til at elske Gud og øve Dyd;
Ej din Barm var lukt for den Usles Smerte,
Ærlig glad du deelte Venners Fryd.

Bliv i hver en Stand Kjennets Lyst og Hæder,
Gjør en værdig Elsker lykkelig,
Og han lønne dig for de sande Glæder,
Som din Aand, dit Hjerte skjænkte mig!

Riber.

Erkla-

Erklæring.

(Til Laura.)

Nyelig Laura! eiegode Pige!
Fra din Elskers Arm du til mig saae,
Spurgte mig, hvorfor om Amors Rige
Aldrig dog jeg Strengen vilde slaae?
Skionne! nu dens Toner skal forklare
Hvi om Elskov de saa tause vare,
Hvi ei Minnesangens Roes de naae.

Laura! sig, om nogentiid den Blinde
Malte dig en yndig Foraarsdag?
Siig mig, om den Døve nogensinde
Roste Nattergalens smme Slag?
Siig! mon den om Livets Fryd kan qvæde,
Den, der aldrig smagte Livets Glæde,
Men, hvis Lod var varig Kummers Nag?

Kier-

Kierligheds saa sødt beskrevne Smerte
Skiænken mig endnu ei kiende bød,
Ingen Pige skiænkte mig sit Hierte,
Intet kielent Ønske for mig lød;
Ubemærkt, i Livets Dal jeg vanker,
Der min Sovn af Elskovs mange Tanker
Uforstyrret er endnu og sød.

Derfor ei endnu jeg Strengen rørte
Amors underfulde Magt til Priis;
Pige! derfor ei endnu du hørte
Mig at sukke smt paa Elsker-Viis;
Dog — om Een, som dine Ynder pryde,
Mig et Smiil, et Haandtryk vilde yde,
Sikkert sang jeg da min Freds Forliis.

Frankenau.

Alpe-Rosens Skabelse.

Min elskede Veninde

Grevinde Charlotte Schimmelmann

helliget

af

Frederike Brun, fød Münter.

Freia, Livets og Kiærlighedens Gudinde, vankede over Bierg og Dal, omkring ved Floder og Søer. Under hendes Fied fremspirede Urter og Blomster, og i levende Samklang hyldede hele Naturen Valhallas huldе Datter. Deeltagende besøgte den menneskeligste blandt Gudinderne Enfoldigheds stille Hytter, og dvælede længst hos de harmløse Hyrde-Folk, som i salig Uskyldighed følge Naturens Love. Hun havde forladt Teutoniens mørke Skove, og ilede til det lykkelige Land, hvis Uskyld og Fred Rygtet havde malet i Odins glimrende Haller. Disse Billeder lokkede hende ned fra Iduns gyldne Udødeligheds-Bæger. Med aldrig trættet

Guddoms-Kraft besteeg hun de himmelhoie Alpe-Mure, og hvilede i Dalens grønne Enge, fyldte med Blomster, kun mindre skionne end de, hvis Krandse i Valhalla omdufte de Udødeliges Isser. Men her ombyttede hun gierne den skinnende Krone med Krandsen af visnende Blomster, som, daglig nyfødte i Himmelens Dug, indflettede hendes gyldne Haar. Fortroelig levede hun blandt det lille godmodige Folk, der stolt, frit og utvungeligt, som de Bierg-Kæmper, der omgive det, forener Styrke med blid selskabelig Dyd. Hun drog op fra Bierg til Bierg, og kom endelig til en eensom vild Dal, om hvilken hævede sig evige, skinnende Sneetoppe, som i deres tavse Pragt henrykte selv en Gudinde. Fra de dybe, bølgefulde Jishave, som iblandt takkede, sorte Klippe-Bredder styrtede sig i Dybet, optaarnedes Palladser, baarne af klartskinnende Støtter, hvor Azur og Amethyst omfunklede hende. Da Gudinden nærmede sig, oplød Jorden sit Skiød; her hævedes Haller, besmaede med lysende Chrystaller, i natlige Huler, giennem hvilke Smaragd-Strømme perlede

paa

paa hvid Marmorgrund. Freia valgte den eensomme Hule til lønlige Bad. Her forfriskede hun de skionne Lemmer, naar hun, som Hyrdinde, havde baaret Dagens Byrde blandt det elskede Folk, og ved sin himmelske Nærværelse udbredt liflig Ynde blandt Engenes Døttre. — Stundsende saae Beileren sin Moe vende tilbage om Aftenen. Den samme var hun i Uskyld og Troskab, men omgivet med rørende Tryslerie, som han hidtil ei kiendte. Fyrig vilde han omfavne hende; men som fængslet stundsede han tilbage. Et Diekast, et blidt Haandtryk var ham i Dag kiærere end hundrede Kysse. — Undertiden saae Egtemanden sin slanke Qvinde i Færd med huuslige Syssler, som hurtigere og lettere fuldførtes. Rolig smilende stod hun blandt de rosenrøde Børn; inderligere end før trykkede hun Manden til sit dankende Hierte; og den brune Hyrde elskede sin Mage ømmere end paa det første Løvtes Dag. Engang i en varm Sommernat, da Fuldmaanen nedgød en blidere Dag i Dalene, hvilede Gudinden paa kølige Mos i Chrystal-Grotten, som i en bueformig Aab-

ning optog det indlistende Halvlys. Smidigt Epheu klattrede op ad Stenen, og faldt ned over Hvælvingen som et Garn, der, spøgfuldt løftedes op af Nattens Aande. Kildens smaksomme Plasken inddyssede lidt efter lidt den udvortes Sands, og lod Phantasien sværme omkring i Fortidens skumrende Enge, eller i lyse Udsigter til Fremtiden. Da vankede hendes Blik fra det halvskumle Mørke hen til den magisk oplyste Blanding af trodsende, sorte, opstræbende Klipper, som Selvlys bebrømmede, medens Strømme af Klarhed i bølgende Skyer glede ned ad hiin af evig Dug glindsende Klippevæg i rislende Vandfald, som syntes at udstrømme fra det høie blaae Firmament, og at bortføre Maanens Straaler, der med den bevægelige Flod brusede ned i duftende Blomster-Enge. Stiernerne bævede paa Himlens Æther-Blaae, den lette Bierglust steeg med Urternes Vellugt, som en Skye af Offerduft, i Skabningens stille natlige Høitid, op til Gudinden. Par og Par hvilede Markens Dyr og Skovens Beboere i Slummer. Den velgiørende Gudinde signede de

Soven-

Sovende, og glemte Himlen paa Jorden, som til hvidagtigt Duft-Slør smilede op til hende fra Bjerg-Dalen. Intet aandende Væsens Lyd afbrød den høitidelige Taushed. Kun Raslen af Strømmen, som opløstes i en neddryppende Chrystal-Skye, og som i bølgende Sværen udged hele Verdner af Glands paa de runde Høie, som optoge den, kun den fierne Bragen af Gletscher, som nedsank i Kløfter af et vidtudbredt Sneebjerg, vækkede slumrende Gienlyd. Men for en Udødelig var ei Naturen stum. Hun saae de fiinlte Kræfter virke under Nattens Skygge; hun saae den natlige Køling opfylde Jordens Aarer, og hørte de raskere Pulsslag. Men pludselig fornam hun fra den høie Spidse af Bjerget, hvori Chrystal-Grotten glimrede, en sagte Klage, som Nattergalens, der i Elle-Busken sørger over sin tabte Yndling.

„Skiul dig, o Maane, og sørg med mig! Slukkes, I blinkende Stierner.! Solstrøm, bruse i Mørket! Ach! alle I vor Kiærligheds Vidner, sukker med den ulykkelige Ida! — Sagte Luftninger,

ger, som sufede i hans, i Dødsoffrets, Krands, vorder stumme! — ach! I sufede ogsaa i Brudekrandsen. Thende! Thende! hvor er du? Svæver du hisset over Pigens Hoved! du som stedse steeg høiere, hvor ingen Dødelig havde vandret, indtil du styrtede i Afgrunden? — Tag mig med dig, min Trolovede, min Brudgom! Ach! du søgte kostelige Ehrystaller, for at pryde din Brud paa Bryllupsdagen, og du fandt Døden! blodig knustes du paa glimrende Klipper! Thende! see, jeg er pyntet til Brud med Lærketræe-Skud, og med et Klædebon, purpurfarvet med dit Blod. Kom Elskede! de smaae Alfer svæve i dandsende Kredse hist over Afgrunden! Listig synger Uglen i Klosterne min Brudesang. Thende! du kommer! jeg seer dig vandre hist nede ved Strømmen. O ilt!" — Men hendes Hiernes Dunst-Billede svandt, og afmægtig sank hun ned paa den friske Jordhøi, som skiulede Thendes Legeme. — Hendes Øie stirrede fremad i Mørket; — hendes beklemte Hierte søgte i stærke Slag en Udgang, og kunde ei briste. Thi mægtig sammendrog det unge,

usvæk-

usvækkede Liv de Baand, som fængsle Sielen til Legemet. Medynksfuld stod Livets og Kiærlighedens Gudinde hos den Lidende; hun vinkede Befrielse, og sagte løsnedes Livets Baand. Som af en dyb Slummer svævede den frie Aand bort fra sit deilige Skiul, som udstrakt og koldt hvilede paa Heien. Spir op fra Døden, lystige Blomst! raabte Gudinden med solklar Stemme. Da fremskød i Maanens Straale en grøn Buske, idel Duft og Friskhed fra Stammen til Bladene. Purpur-Blomster skinnede frem under beskyttende Torne. Ilsende opfoer Gudinden, i sin Arm holdt hun den halvdrømmende Ida, som ved Gudernes Bord i Valhalla vaagnede til nye Glæder.

Den anden Morgen søgte Hyrdinderne den ulykkelige Elskende. De fandt hende ikke. Men over Graven blomstrede den lystige Alpe-Rose alene paa den nøgne Klippe, der ellers kun skiultes af Mos. Ogsaa den guddommelige Fremmede var forsvunden.

Lifligste blandt de Blomster, som Helvetiens rene Himmel nærer; din krydrede Duft qvægede mig i den tørre Hede over udhængende Klippespidser. Din tarvelige Skionhed glædede mig, naar den øvrige Plante-Verden døde hen omkring mig. Lifligе Blomst! ogsaa her ved kolde Beltes Bred, under nordlige Himmel hidaander du mig sød Erindring af Veemods dugfulde Bæger.

Over-

Opreraskelsen.

Til Friderike Brun, fod Münter.

—ᴗ —ᴗᴗ—, —ᴗᴗ— ᴗ—,
—ᴗ —ᴗᴗ—, —ᴗᴗ— ᴗ—,
—ᴗ —ᴗᴗ—ᴗ, —ᴗᴗ —ᴗ,
—ᴗᴗ —ᴗ—, —ᴗᴗ— ᴗ—.

Naar med frygtelig Røst Nordenvind tumler sig
Mellem Jislag og Nat, mørk, som et hvælvet Field,
Og taalmodige Vandrer, uvis om Tiden,
Glidende traver frem, venter ei Dagen nær;

Naar da yndefelig, klar, smykket med Engledragt,
Dagens milde Gesandt rødmende naaer Sydost,
Og de faldende Draaber yndigt berøres
Af den oprundne Sol, døende ved dens Smil:

O! da stiger ei strax Vandrerens Lov til Gud;
Thi Forbavselsens Nu qvæler hver halvfødt Lyd;
Gladens perlende Dug ei salver hans Aasyn,
Taarelos, uden Røst, stirrende staaer han der.

Stig ei derfor, hans Aand takker ei Lysets Gud;
Stig ei, Hiertet er tomt: Fylde nedtynger det.
Snart skal slumrende Gienlyd vækkes af Toner,
Glade, som Lerkens Qvad, Bogfinkens Morgenslag.

Ædle! Nordlandes Nat lagde sig paa min Vei,
Og af styrtende Graad ofte den slibrig blev;
Dog i Mulmet jeg greb, jeg Mennesker søgte,
Sielden dem fandt, og, ak! Døden misundte mig.

Veefuld klynked' min Røst, klynked' om Hiertets Tab:
Stundom rørt man fornam hvad jeg i Mørket sang;
Tret, med Luthen i Haanden, vandred' jeg Veien,
Vidende, Gravens Nat verler med Livets af.

Klart paa eengang frembrød Morgenens Purpur-
skiær:
Venlig rakte Du mig Samfunds den varme Haand:
Overraskelsens Byrde sank paa mit Hierte:
Derfor min Løbe tav: Ædle! mit Hierte nød.

P. H. Haste.

Regn-

Regnbuen,

en Fabel.

Forundrede Bolgerne Regnbuen saae,
Dens stærke og blendende Pragt;
Dens dejlige Fødder paa Havet at staae;
Dens Hvelving mod Himlen udstrakt;
Da hørtes nysgjerrige Hvisken blandt dem;
(Thi Hvisken er Bolgernes Sprog)
Hvoraf den var dannet, hvordan den brød frem,
Og hvorfra den Farverne tog.
En spørger dybsindig, hvad Væsen den har;
En anden, hvor stor er dens Magt?
Og, skjønt man ej eenig i Meeningen var,
Beundred' dog alle dens Pragt.
„Den vist nok er mere, langt mere, end vi;
„Saa dejlig selv Solen ej er;
„De dybeste Vande den sænker sig i,
„Og Himlen paa Skuldrene bær."

End mere. De bad til Neptun, som kom op:
„Sig du os; du veed det dog vist;
„Hvad hedder den Gud med den dejlige Krop,
„Som skinner saa blendende hist?"
„En Gud? Nej, I fejle" var Havgudens Svar,
„Af Vand er den dannet, som I;
„Lidt Regn, som sin blendende Farve kun har
„Af Solen, som straaler deri."

* * *

Med Vrefrygt Mængden til ham stirrer hen,
Hvis Fortrin bestaaer i hans Stand,
Som var, om man kjendte ham uden for den,
Til Nød kun en maadelig Mand.
Men den, som ej blendes af Titler og Pragt,
Forsikrer dog stedse, som sandt,
"At end iblandt dem, som er' fødte til Magt,
„Man dog ikkun Mennesker fandt."

i. m. h.

Elegie

Elegie

til en lidende Veninde.

Sorg ei, Bedste! sørg ei meer! Mit Hierte
Taaler ei at see saa megen Qval.
Tænk: Den Gud, som skuer al Din Smerte,
Sendte dog et Smil til Sorgens Dal.
Grib det, giennemfol det, lad det glæde,
Lad det trylle Dig med kiærlig Glands,
Alt ei alt for hyppig Graad skal væde,
Ak! Din Ungdoms viisnelige Krands!
O Veninde! snarlig Vaaren ier:
Hvorfor skal da Sorg bortkyse den?
Kort er Rosens Flor; og knap den smiler,
Naar forborgen Orm den tærer hen.
Ak! saa skal Din stumme Harm bortstiæle
Al Din Ynde, Sundhed, Aand og Lyst,
Skal det sidste Glimt af Haabet qvæle,
Og Dit Hierte vorde tomt for Trøst;
Mørke trindt omkring Dig skal neddale,
Mere gyseligt, end Orkners Nat,

Og selv hellig Graad Dig ei hyfvale,
Og Din Afskedstime komme brat. —
(O! mit Hierte bæver, som om Kulde,
Dødens Kulde styrted' sig derpaa;
Nødsomt er det mig, som hvis jeg skulde
Ved Dit Liig i Sorgeskare gaae.) —
Da skal, tordenrørt, Din Elskte klage,
Vride sig i Vaande, martre sig,
Bande den, nu signede, blandt Dage,
Da han saae, kun saae — og elsked' Dig.
O! jeg hører ham: som fængslet Torden
Skingrer huult i nogne Fieldes Dal,
Stormer høit hans Jammer; bange Jorden
Bæver Gienlyd til hans tunge Qval.
„Ha! min Lyst er fældet ved min Brøde;
„Engles Lyst! hvor herliat blomstred' du!
„Uerstattelige, tabte Søde!
„Jeg har voldt, du blomstrer ei endnu!
„Himlens Vrede, hele Jordens Harme
„Paa mit knuste Hierte velte sig:
„O! jeg kan ei bære den, jeg Arme!

„Gud!

„Gud! mon Døden selv kan frelse mig?"
Saa han jamrer; Døden skal han kalde,
Dag og Nat han skal paakalde dem,
Snart i Manddoms Kraft for Stormen falde,
Snart hans sidste Sukke hvine hen.
Og Din Slægt, og — ak! Din Ven skal slæbe
Centnertunge Dage ved Dit Stev,
Indtil Dødens Aande ham skal dræbe,
Ved afrystende hans visne Lov.
Det var Skiebnens Lov, mig tit at saare,
Og ulægeligt er mangt et Saar:
Jeg har grædt saa mangen bitter Taare,
Og en Høst af Smerter var min Vaar.
Dog endnu jeg dristig mod det Høie
Løfter blegnet Aasyn; thi jeg veed,
Al den Dyd, som straaler i Dit Øie
Daled' evig i Dit Hierte ned;
Og at dette Hierte varmt omfatter
Mig med Venskabs rene Himmel-Ild,
Værdig for en Paradisets Datter,
Og, som paradisisk Lue, mild,

O!

O! den er min Stolthed, denne Lue,
Og min Forsmag paa Guds Evighed,
Og min Trøst, naar idel Plager true,
Og mit Værn om alt for svage Fied.
Hvorfor vil Du da frivillig ile
Fra den Kreds, der signes saa ved Dig,
For Din Ven i Gravens huldе Hvile
Skiønner Himlens Kiærlighed til sig?
Ak! saafremt hans bange Røst kan række
Til Dit omme, qvidefulde Bryst,
O! saa lad den, Ædle! lad den vække
Haab, som slumrer nu, det Haab om Lyst!
Drik dets milde Straale! lad den varme,
Reise, holde, støtte, fylde Dig!
Den er blid og stærk: saa tit den Arme
Fandt dens Almagt, fandt sig lykkelig.
O! Du skal ei da saa mørk hensvinde,
Ei vor Taare svømme paa Dit Leer.
Haabet blot er Himmel. O Veninde!
Hør mig: Sørg ei, Bedste! sørg ei meer!

Vise

Vise ved en Vens Bryllup.

Bringer Roser, fletter Krandse,
Det er Venskabs Bud;
Ingen Mørkheds Mine standse
Festens milde Gud!

See, han kommer, Hymen træder
Huld, livsalig frem;
I hans Følge muntre Glæder
Fylde Elskovs Hiem.

Lad os da den Guddom hylde,
Til hvis Ynde vi
Livets bedste Sødhed fylde;
Brødre stemmer i:

Du, som giør Din tro Tilbeder
Lykkelig i Dag:
Som Ham i Dit Tempel leder
Med et sandt Behag:

Hymen!

Hymen! stedse Du betrygge
Dette Dinheds Baand!
Held opgroe i Elskovs Skygge
Plantet ved Din Haand!

Blide Deres Dage flyde
I nyvalgte Stand!
Lad Dem hver en Glæde nyde,
Som du skienke kan!

Guden smiler; Venskab rækker
Krandsen, ædle Par!
Til et Tegn der aldrig brækker,
Brødre! Glasset taer:

Blot til Fryd vi samlet bleve,
Skingrer Pusket ud:
Gid vor Ven lykkalig leve
Med sin unge Brud!!

T. C. Brunn.

Een-

Ensomhed,

en Elegie.

Kom, du Haabets smilende Veninde!
Kom, du Tankens Moder, Ensomhed!
Altid lod du kraftig Balsom rinde
I de dybe Smertens Fuver ned;
Altid bød du Tvivlens Taage svinde,
Lod mig kiende mit og Livets Værd,
Lod mig føle Jordens Fader nær.

Naar mig Lykken vennehuld omarmed',
Nydt i dig, den var mig dobbelt skiøn;
Naar misledte Mennesker sig harmed'
Fiendsk mod Kummers fredelige Søn,
Du min Kind med Vemodstaaren varmed',
Taled' høit om sølt Uskyldighed,
Og mit Hiertes Storm forsvandt i Fred.

Naar jeg vandred' glad i Hertha's Dale,
Og Guds Millioner Skabte ned,
Og Naturens trøstelige Tale
Høitidsfuld fra Sol og Stiergran lod,

Lærte

Lærte jeg, hvor yndigt du kan male,
Og hvor høit vor Aand kan svinge sig,
Naar vanhellig Larm ei smitter dig.

Naar med tryllende Sirenestemme
Festlig klædte Laster træde frem,
Og den alt for Svage let kan glemme,
Han forraades, om han følger dem,
O! da lærer du ham at fornemme,
Mættet Sands fornedrer kun en Vits,
Hiertets Bifald er et Paradiis.

Eensomhed! du mig til Himlen leder:
Stor min Tanke tænker Herren stor;
Klart jeg viner Glædens Evigheder,
Og det huldе Faderhierte troer:
Suk og Graad! jeg seirer over eder:
Hyffet stønnes ingen Sukke meer,
Og min Graad skal tørres paa mit Leer.

ph.

Irin,

en Fiſker-Idyl, efter Bronner.

Hvor kan han være Dyders Fiende,
Naar hun dem elſker, og dem har?

Rahbek.

Hyler, ſkarpe Nordenvinde,
Viſter Breddens Blomſter af!
Ingen deres Blade finde,
Bølgen blive deres Grav!
Grene, ſom min Haand har bøiet,
Synker døde ned til mig!
Hun, ſom for I har fornøiet,
Hun, for hvem jeg Eder bøied',
Hun ei mere nærmer ſig;
Baaden bærer ene mig!

Jeg haarde Daare, ſom jeg var! —
Jeg, ene jeg al Skylden har!
End kan jeg hendes Afſlag høre,

End

End klinger Dommen for mit Øre;
O! bitter den, som Malurt, er,
Og streng, som sure Slaaenbær! —
Ak! hendes Tone, hendes Stemme,
Saa øm, saa sød! — Man maatte glemme
Selv elysæisk Lyst for den!
Og dog?, og dog mit Hierte end
Ved Mindet af den smerter, bløder,
Jeg føler det, jeg skyldig bøder!
Jeg, Elskte, har fornærmet dig,
Og Dyden, som du lærte mig!

Hyler, skarpe Nordenvinde!
Vifter Breddens Blomster af!
Ingen deres Blade finde,
Bølgen blive deres Grav!
Grene, som min Haand har bøiet,
Synker døde ned til mig!
Hun, som før I har fornøiet,
Hun, for hvem jeg Eder bøied',
Hun ei mere nærmer sig,
Baaden bærer ene mig!

I Baaden her jeg rolig sad,
Og pynted' den, og sang saa glad,
„Snart kommer hun, og med mig følger,
„Saa dandse vi paa jevne Bølger."
Saa tænkte jeg, og tabte mig
I søde Følelser om dig.
En fattig Olding, graa af Alder,
Med matte Stemme paa mig kalder,
Og støttet paa sin Knortestav
Betroer han mig sit ringe Krav:
Kun over Søen ham at sætte;
Det var hans hele Bøn. Og dette
Jeg slog ham af. „Kun du og jeg,
Vi tredje Mand behøver ei" —
Jeg daarlige! det var min Tanke.
Jeg Manden saae bedrøvet vanke
Langs Stranden hen; han møder dig,
Og sukkende beklager sig.
Ak! hvor vemodig du ham hørte,
Og venlig ham i Hytten førte,
Og lod mig bange sidde her!

Og

Og da jeg kom, og bad dig stige
I Baaden til mig — Pige, Pige!
De Ord jeg glemmer aldrig meer.
„Irin — saa talte du med Varme:
„Irin, du kunde være haard?
„Mon den, som elsker ei den Arme,
„De høie Guders Bifald naaer?
„I Dag jeg ikke vover mig
„Paa skrøbelige Baad med dig.“ —
I Guder! uden Liv og Varme
Jeg stod og skiælved' ved min Dom!
Hvordan jeg ud af Hytten kom,
Hvad jeg har tænkt, og følt, jeg Arme!
Det veed jeg ei. I Baaden her
Jeg ene med min Sorg nu er!

Hyler, skarpe Nordenvinde,
Vifter Breddens Blomster af!
Ingen deres Blade finde,
Bølgen blive deres Grav!
Grene, som min Haand har bøiet,

Syns

Synker døde ned til mig!
Hun, som for I har fornøiet,
Hun, for hvem jeg Eder bsied',
Hun ei mere nærmer sig,
Baaden bærer ene mig!

Her sidder jeg, og græmmer mig,
Forladt, og eensom, uden dig;
Saa sidder klynkende tilbage
En eenlig Nattergal, hvis Mage
Den grumme Glemme ranet har.
Ak! hvi saa følesløs jeg var!
Jeg kunde høre Mandens Løn,
Og kold og haard ham Ryggen vende,
Og uden Trøst ham fra mig sende?
For vel jeg har fortient min Løn! —
Jeg arme! hvo vil lære mig
At vinde hendes Gunst tilbage
Og atter blive lykkelig?
Til hvem skal jeg min Tilflugt tage? —

Hør mig, mægtigste Gudinde!
Cypris! som formaaer at binde
Elskovs brudte Baand igien!
Lær mig, leed mig, du mig give
Middel, til igien at blive
Dydens og min Piges Ven!
Hellig Lue skal fortære
Offeret, som dig til Ære
Daglig jeg vil bære frem;
Friske Krandse vil jeg flette,
Myrter om dit Alter sætte,
Aarle vande, passe dem.
Hør mig, mægtigste Gudinde!
Ene du formaaer at binde
Elskovs brudte Baand igien.
Leed mig, Cypris! du mig give
Middel, til igien at blive
Dydens og min Piges Ven!

Men, ak! hvormed udsoner jeg
Min Feil igien? — Ha! jeg vil ile,

Vil

Vil ikke standse, ikke hvile,
For jeg til ham har fundet Vei,
Vil bede, trygle ham tilbage,
Vil ham i Baaden til mig tage,
Og roe med ham til fierne Strand.
Med Iil jeg haster hiem igien,
Og flyver til min Pige hen:
„See, Meta, see, den gamle Mand
„Ved fierne Bred er bragt i Land;
„Tilgiver du mig nu min Brøde?“ —
Det vil hun! hun vil favne mig
Saa tæt, som Ranken slynger sig
Om Elmetræet. O hvor søde
De første Kys vil være mig!
Hvor sødt, naar jeg ved hendes Side
Kan atter over Bølgen glide!
Irin da glad og lykkelig
Sit Offer, Cypris, bringer dig!

Skarpe Nordenvinde, tier!
Brøddens Lilje, duft paa nye!

Lyder, Skovens Harmonier,
Under tætte Grenes Lye!
Smil, Natur; thi see, hun kommer,
Hun, den skionne, Meta kommer!
Hun i Baaden følger mig,
Og Jrin er lykkelig!

Liebenberg.

Quatrain

med nogle Haar, som en Veninde havde forlangt.

Min Glæde ved et enkelt Haar hang fast,
Og Lykken glemte mig, da Haaret brast:
Tag disse Haar! Maaskee hos Dig, Veninde!
Ei min Erindring slet saa snart skal svinde.

ph.

Vise.

Vise.

De Stierner de tindre paa Himmelens Blaae,
Dem skuer den Vandrer saa gierne;
Men aldrig saa snart monne Solen opgaae,
Strax bortflyer, og blegner hver Stierne.

De Blomster de bramme saa favre i Vaar,
Glad Laura blandt dem monne vandre,
Men aldrig for Die paa Rosen hun faaer,
For hun glemmer alle de andre.

Skiønt qviddre i Skoven de Sangfugle smaa,
Saa lifligt det tykkes at være,
Men aldrig saa snart mon den Nattergal slaae,
For man agter hine ei mere.

De Piger de brasse i fuld Majestet,
Saa mangen for dem monne sukke,
Men den, som kun eengang min Laura har seet,
Ei mere han finder dem smukke.

Saa mangen en Herre stormægtig og riig,
Sig Lykkens eenbaarne mon tykke,
Men dersom min Laura kun elskede mig,
Jeg agted' saa lidet hans Lykke.
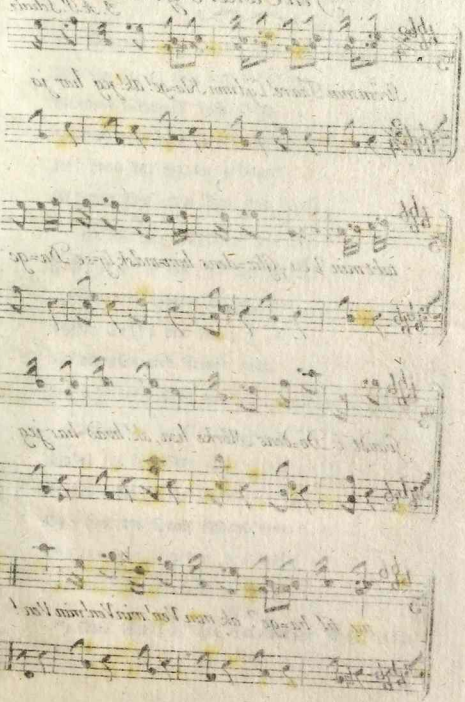
Rahbek.

Sympathie
mellem mit Hierte og mit Uhr.

Naar jeg mig sætter ned ved hendes Side,
Mit Hierte, og mit Uhr de begge slaae;
Men eet jeg gierne ønskede at vide
Hvorfor de begge to saa hastig gaae.
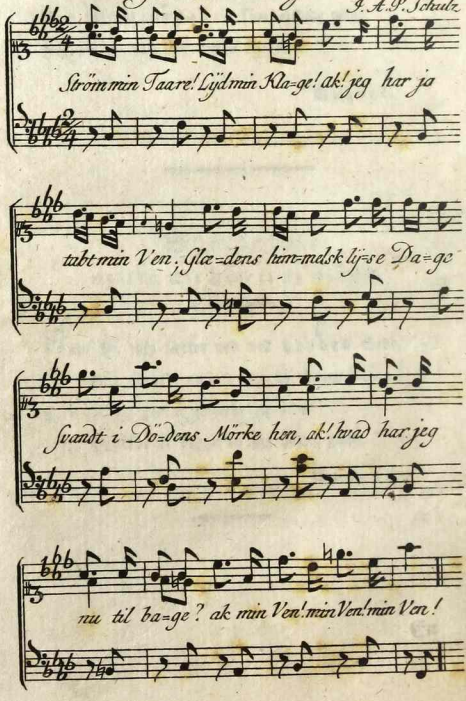
Sp....

En

En Piges Klage
paa
Sin Elskers Grav

J. A. P. Schulz

En Piges Klage

paa sin Elskers Grav. *)

Strøm, min Taare! Lyd, min Klage!
Ak! jeg har jo tabt min Ven!
Glædens himmelsk lyse Dage
Svandt i Dødens Mørke hen:
Ak! hvad har jeg nu tilbage?
Ak! min Ven, min Ven, min Ven!

Skiønt var Smilet af dit Øie,
Vilhelm! al din Id var skien;
Rolig bar du Livets Møie,
Kaldte Celia din Løn;
Lod dig glad med Armod nøie,
Du Naturens gode Søn!

Ømhed af dit Øie smiled',
Ømhed fra din Læbe lød,
Ømhed i dit Hierte hviled',
Og i hver din Daad udbrød —
Ha! jeg saae, hvordan den iled'
Din og al din Ømheds Død.

*) Med Musik af Hr. Capelmester Schultz.

O! hvor var' de Dage søde,
Som dig Døden kaldte fra!
Selv naar Kummers Taarer fløde,
Var du mig saa huld endda;
Ak! og paa din Læbe døde:
„Celi — Celi — Celia!"

Vent mig, Vilhelm! Døden træder
Snart paa Livet, Gud mig gav:
O! hvor er mig tomt for Glæder
Tidens vilde, store Hav!
Jeg kun lettes, naar jeg græder,
Du Begrædte! paa din Grav.

Her jeg skal hver Morgen knæle,
Tænke Gud og Dyd og dig;
Her jeg skal hver Aften dvæle,
Og ved Døden trøste mig;
Her skal engang vore Siele
Første Gang omarme sig.

O!

O! hvad skal min Længsel slukke?
Dødens Herre! sluk den snart!
Mærk paa mine tunge Sukke!
Send din Død med vældig Fart
For miskundelig at lukke
Disse Pine snart, o! snart!

Strøm, min Taare! Lyd, min Klage!
Ak! jeg har jo tabt min Ven!
Glædens himmelsk lyse Dage
Svandt i Dødens Mørke hen:
Ak! hvad har jeg nu tilbage?
Ak! min Ven, min Ven, min Ven!

P. H. Hafte.

Sang.

Lykkalig den, Moder, som seer i en Søn
Sin Elskedes Billed! sin Kierligheds Løn!
Hun trykker sin Yndling til frydfulde Bryst
Og skuer hans barnlige Smile med Lyst!

Hun seer ham i spædeste Alder forstaae
Ethvert hendes Ønske, og skionne derpaa,
Og voxen at blive ved modnere Dyd
Sin Slægts og sit Fædrelands Hæder og Fryd.

Og hver Gang det Yndlingens Fødselsdag er,
Da føler hun dobbelt, han er hende kiær;
Hvo aldrig var Moder, begriber det ei —
Men denne lykkalige Moder er jeg!

Charlotte.

Den

Den attende October 1788.

Hvor findes Jordens Glæder?
Hvo søger dem med rette?
Mon den, som hvæsser Sværdet,
Hvor Krigens Lue blinker,
Glad søger Fiendens Hierte
Iblandt Kartauners Torden!
Og brøster sig saa vældig,
Ifald hans stolte Tinding
Med Laurbær blir omvunder.
Ach nei! De Suk og Hylen,
Den Stønnen udi Døden,
Hans væbnet Arm udpresset',
Vil ham om Hjertet nage,
Saa længe som han aander;
Og naar da Dødens Time
Ham fra sin Hæder kalder,
Da gruer han for Dommen.

Men den, som mere roelig
Vil søge Navn og Hæder,
Mon han da ei giør bedre,
Jfald han dybt credentzer
I Kongehoffers Forsahl?
I Rangen høit opstiger,
Faaer Stierne, Baand og Nøgle,
Kiør frem med tre Spænd Heste,
Og Kudsk med tykke Snurbart,
Som smælder høit med Svøben?
Ach nei, jeg har hørt sige,
Den helder sig til Bobler,
Hvis Stav er Hoffers Naade!
Misundelse og Avind
Skal følge paa hans Hæle,
Ham Kummer og Kabale
Skal tit berøve Søvnen,
Og Vrgrelse forbeeske
Den feede Steg, han spiser.
Og er han eengang kravlet
Heelt op til Ærens Tinding,

Flux

Flux kommer der en anden,
Som snedig spænder Krog, og —
Vardunus der ligger Manden.

Nu den, som eene Hæder
Vil skaffe sig med Grublen,
Som i den tause Midnat
Hensætter sig ved Lampen;
Og fermt af Folianter,
Af Qvarter og Octaver
En Bog udkompilerer,
Som skal forbause Verden.
Forud hans Sind sig glæder,
Naar han sig forestiller,
Hvorledes Recensenten
Vil arkevils basune
Hans Roes blandt heele Folket;
At naar han sætter Foden
Kun uden for sit Dørtrin,
Vil baade Mænd og Qvinder
Og fuldbelæste Knøse

Sin Finger flux opløfte
Og pege: der gaaer Manden!
Han nød dog Livets Gode?
Ach nei, jeg har hørt sige,
At den som stedse luder
Med Hov'det over Bogen,
Som eene fandt sin Glæde
I Tungemaal og Gloser,
Og grubler for at skrive,
Er tit heel slem til Mode.
Hans Hierte, det er frossen
Som Isen trindt om Zembla,
Og føler ei den Glæde,
Som omme Siele skienkes.
Naturens høie Orden
Og frydefulde Scener
Han skuer som i Taage.
For ham er heele Verden
Kun Bog og Recensenter,
Og naar da ei Kritiken
Vil række ham den Hæder,

Han

Han længe vented' efter;
See, da er der en Jammer,
Da rives Fier af Gaasen,
Og Blæk i Strømme rinder;
Og Skieldsord og Sarkasmer
Strax under Pressen svede;
Og Recensenten, som ei
Sig lader let forbløffe;
Men stivt staaer paa Respekten,
Paa lige Vilkaar ham giver
Et toppet Maal tilbage.
Saaledes lever Author
I Kummer og i Feide,
Har aldrig roelig Pulsslag
Af lutter Skrivesyge.

Hvo lever da lyksalig
Paa denne lille Klode?
Kun eene den, hvis Hierte
Slog høit og huld for Dyden,
Hvis elegode Siel var

Et

Et Præg af vor Alfader;
Den som med venligt Øie
Henskuer til de Skabte,
Om han med hielpsom Mildhed
Kan lindre deres Vaande,
Hvis runde Haand hufvaler
Den usle, tunge Armod,
Og rædder den Fortrykte
Fra den, som ham nedtræder;
Og at jeg ikke længer
Med svage Træk skal pensle
Et Billede paa Dyden;
En Mand, som Suhm, den lærde,
Den Lærdeste i Norden,
Den ædle høie Lærde.

Saa lever Suhm lykkalig!
Til Løn for sieldne Dyder:
En Pige Ham blev skienket,
Hvis ædle, fromme Hierte
Opblide skal hans Timer,

Naar

Naar træt af Oldids Grandskning
Og lærd og gavnlig Syssel
Til Hendes Barm han iler:
Og naar Hun Ham da kryster
I Sine kielne Arme,
Og føler, det er Manden,
Som sang saa smt om Sigrid;
Da vil vi signe Dagen,
Den attende October,
Som glædede den fieldne,
Den store Mand i Norden.

Skionhed,

en Sonnet.

Ikkun Slaven feig Tyrannen lyder;
Ikkun snever Aand tilbeder Guld;
Faa kun Storheds Taageglimmer fryder;
Færre blev Navnkundigheden huld:

Skionhed! ene du er almagtsfuld,
Verden dig frivilligt Offer yder:
Seiervis ved dig, besielet Muld
Over Træl og Trællens Herster byder.

Dog ifald du Jordens Børn vil boie,
Naar du Mildens nære Folder seer,
O! da straale Dyden af dit Øie!

Skionheds Dotre! venligt Dyden leer:
Piger! lad den eders Værd forhøie,
Og ei Døden selv forskrækker meer.

P. H. Hafte.

Sanct

Sanct Hans-Ormen,

en Idyl.

Svagt glimtede den tiltagende Maane giennem Elleduskenes rynde Blade; neppe fik den Lov at speile sig i den stille rislende Bæk, der i mangehaande Bugter hengleed roligt for at tømme sig i Havet, lig den Dydiges Liv, der uden vældig Larm skynder sig frem mellem tusende Hindringer, for endelig at tabe sig blandt Evigheder. Det var en klar Aftenstund, dobbelt liflig efter en beklumret Sommerdag. Caroline, yndig, som den vaagnende Morgen, frisk, som en halv udviklet Rose, før Solen har røvet den Nattens Perlesmykke, Caroline var den ædleste mellem ædle Søstre, og følende var hendes Hierte for alle Skaberens Under. Hun havde aldrig aandet Hofluft, aldrig nærmet sig Stædernes Fordærvelse, aldrig yder Modernes Tvang sukkende eller villig Lydighed; ei heller havde Lasters frugtbare Moder, Vankundighed, hængt sit mørknende Slør

over

over hendes fyrige Siel. Nynnende gik hun ned til den Græsbænk, hun selv havde anlagt ved Bækken under Ellenes Toppe og satte sig, og tav, og lyttede efter Frøernes eensklydende Qvækken og Græshoppernes harmfrie Sang, og de milde Luftningers Bevægelse mellem klaprende Blade. Alt afslokkede hende Opmærksomhed; thi Kummer havde ikke naaet hendes Hierte, og hendes Forstand var tidlig dannet. Alt var hende Fryd; thi hun var ung, sund og uskyldig.

Som hun der sad, og hendes Øine spillede omkring, snart paa Vandet, som listede sig bort, overstænkt med kantede Glimt af Maanestinnet, snart paa en rank Urt, der kneisede med en eneste neppe synlig Dugperle, opdagede hun noget Klart, som langsomt flyttede sig i Græsbunden. „Ah! hvad er dette Deilige?" sagde hun, og ragede med de smaa Fingre mellem de fugtige Straa. „Det er koldt," blev hun ved, men var ei bange; thi hun var ikke overtroisk; dog tog hun inderlig sagte derpaa, formodende, det var noget Levende, som let kunde bestadi-

kadiges. Det var en Sanct Hans-Orm. „O! „hvilken skion Orm! Jeg vil beholde den. Jeg vil „optage af dette Græs, og af denne Jord, og bære „det hiem, og føde dette deilige Dyr hos mig; og „hver Gang jeg seer det, vil jeg tænke paa, at Gud „har skabt saa meget Skiønt, og at det skiønneste „Menneske er intet Andet, end en skion Orm med „nogle ædlere Fortrin.“ Hurtig bandt hun Forklædet op, og skiar en tyk Græstorv, som hun lagde deri, og ilede hiem med Ormen i den varme Haand.

Boiet af Alder, men mandigen boiet, sad Caroli nes Fader uden for sin Huusdør, frydende sig over sine hvide Haars Velsignelse. Hans Agre gave Haab, hans Hoslofter vare fulde, hans Hiorde vare talrige; men over alle disse Herligheder var hans Caroline ham kiær. Glæden sik en ny Skikkelse i hans Aasyn, da han saae hende komme løbende; ved en indbydende Bevægelse med Haanden sagde han hende, hun maatte sætte sig paa Bænken ved hans Side.

„Fader!“ sagde hun, „jeg har fundet saadan „en herlig Orm! Den skinner næsten lige saa stærk,

„som

„som Maanen gjennem Elletoppene. See!" Men i det hun oplukkede Haanden, og saae til sin lille Yndling, blev hun vaer, at dens Lys var mærkelig fordunklet. „Ak! den skinner jo næsten ikke mere, „hvoraf kan det komme sig, Fader?"

Faderen: „Slip den, Barn! læg den paa „Jorden igien! Du har havt den i Haanden, der„for er den saa dunkel."

Strax tog hun den medbragte Torv frem, og lagde Sanct Hans-Ormen deri, og lidt efter lidt fik den sin forrige Glands. Forundret beskuede hun Ormen, og saae stiltiende nu paa sin Fader, og nu paa Ormen igien.

Faderen: „Seer du, Caroline! nu skinner den „igien. Den kan ikke taale den kunstlede Varme. „Dens Klarhed ophører naar du tænker bedst at pleie „den. Ubemærket er den skjønnest. Hør, Datter! „det gaaer med denne lille Orm, som med den Piges „Usyldighed. Saa længe den er ukunstlet, skinner „den herligt, Maanen straaler ikke saa klart, Solens „Skin er ei renere; men jo mere der kunstles med

„den,

„den, desto mørkere, desto tvetydigere bliver den.
„Vel! om den ikke ganske forsvinder!"

„Caroline!" blev han ved, „jeg er gammel.
„Gud veed, hvor mange Aftener jeg endnu skal folde
„disse Hænder." Pludselig randt en stor Taare ned over Pigens favre Kind: ommeligen strøg den Gamle den af med sin omvendte Haand. „Ikke mis-
„fornøiet, gode Barn! Naturen kræver Intet, uden
„sin Ret, og Naturens Love ere Guds Love. Vil
„du være utilfreds med Gud? Dog lider jeg gierne
„denne Taare, og denne med: de klæde dig vel; men
„ikke for mange, ikke for længe. Nu da, jeg skal
„snart fra dig; du er endnu uskyldig, kunstløs, som
„du kom af Naturens kiærlige Haand; men du vil
„komme ud blandt Mange, som ei ere saa, som iv-
„rigen bestiitte sig paa Noget, de kalde Anstændighed,
„og hvilke den som en Gravsteen over Uskyldigheden;
„da vogt dig, at du ikke befænges af dem! Deres
„Kunst er farlig. Viis dig altid, som du er, og vær
„altid god, at du kan skinne som Sanct Hans-Or-
„men! Og skulde nogentid, jeg sukker ved at sige

„det,

„det, skulde nogentid din Uskyldighed tabe sin op-
„rindelige Glands — Datter, du hulker jo, og,
„ak! din gamle Fader græder selv — ak! skulde
„du nogentid fordunkles, da tænk tilbage paa denne
„Aften, og denne Sanct Hans-Orm, og hvorledes
„den atter skinnede, da du slap den! Og riv dig saa
„los af de forhadte Omarmelser, som smittede din
„Reenhed, at du maa fornye din Klarhed, og straa-
„le yndeligen i hans Øie, som dannede Naturen!"

„Fader!" sagde Caroline med bevægelig Stem-
me, og lagde sin glødende Mund paa hans Haand; „Fa-
„der! jeg skal tænke paa denne Aften, og paa Sanct
„Hans-Ormen, og hvorledes den skinnede, før jeg be-
„rørte den — aldrig, aldrig skal jeg behøve mere!"

„Gud har hørt det," sagde Oldingen med lang-
som Høitidelighed. De tav nogle Øieblikke. Stot-
tende sig paa Datterens Skulder reiste han sig.
„Kom, Caroline!" sagde han, „og reed min Seng
„om! Jeg sover altid saa sødt, naar du har redt
„den." ph.

Hede-

Hedevig.

(Efter Voß, til Schulz's Melodie.)

Hvor Egen løvfuld Arm udbreder
Ved sivbegroet Aa,
Sad Hedevig i hvide Klæder,
Og bandt de Strømper smaa;
Hun bandt og sang saa hjerteglad,
Saa himmelskfødt, jeg veed ej hvad.

Jeg gik til Aaen hen at mede;
Det var saa kjer en Gang.
Bag Heslen hørte jeg med Glæde
Den skjønne Nabo sang.
Ved Træet lod jeg Anglen staae
For til den favre Glut at gaae.

Saa eene her, du gode Pige!
Maa jeg forstyrre dig?
„O gjerne! det vil intet sige,
„Du ej forstyrrer mig.
„Jeg ledte efter Tyttebær,
„Men Heden var mig til Besvær."

Saa tækkelig hun ad mig smilte;
Jeg tabte alt mit Mod.
Jeg sad, og ved min Side hvilte
Den Skiønnes pæne Fod.
Den mellem Græs og Blomster laae
Jeg halv den nette Sviffel saae.

Vi zittrede som Espeblade,
Og vidste ei, hvorfor.
Og tidt begyndte vi saa glade,
Men mangled' hastig Ord.
Og lyttede paa Fuglens tSang,
Som fra de næste Buske klang.

Tilsidst jeg dristig Spøg begynder,
Fra Skjoder Tenen tog;
Men tappert hun den grebne Synder
Med Strikkepinden slog,
Og truer strengt at blive vred,
Om jeg med Skjalmerie blev ved.

O!

O! see, hvor Solen venlig smiler
Igjennem Løvet frem,
Og paa din Kind og Læbe hviler,
Med Purpur maler dem!
Som Aftenrødt paa stille Søe,
Saa er dit Aasyn, vakkre Møe!

Hun smiler, hendes Barm sig hæver,
Og bly hun skuer ned,
Og paa de skjønne Læber bæver
Et kjælent Suk derved.
Jeg nærmer mig og uden Ord
Vor Mund hinanden Troskab svor.

V. K. Hjort.

Fra en Elsker.

Herlig lønner du din varme Dyrker,
Himlens blide Datter, Kærlighed!
Du hans Sjæl forædler, fryder, styrker,
Glæder spire rundt om hvert hans Fjed.

Jeg har hyldet dig, Udødelige!
Og jeg følte glad din Guddoms Ild;
Ogsaa mig du skjænkede en Pige,
Ædel, yndig, vittig, from og mild.

Heurykt skuer jeg den Dag i Møde,
Som til huuslig Fryd indvier os.
Minder om hver Lyst, vi fælles nøde,
Lid og Død og Grav skal byde Trods.

Og i Dag mit Hæld jeg tifold smager;
Thi jeg nyder alt, med frydfuld Aand,
Dette Smiil, hvormed den Ædle tager
Denne Gave af sin Elskers Haand.

Riber.

Vise

Vise paa en Venindes Fødselsdag.

Een Stemme.

Naturen gav sin første Datter
Et Hierte blødt, og huldt, som Dit,
Der yndte blid uskyldig Latter,
Og smilte til sin Adam frit,
Hun Kone blev, som Du, og nød
Lykkesalighed i Ekskovs Skiød:

Chor.

Thi, elskte Venninde!
Sødt Dit Liv hensvinde,
Og længe hyldes i vort Lag
Din Fødselsdag!

I huuslig Fryd ved Mandens Side
Hun Timerne som Øieblik,
Saae med forynget Sind henglide,
Og, tro Naturens milde Skik,
Som Du, blev Moder og med Lyst
En Cherub krysted' til sit Bryst:

Chor.

Thi, elskte Veninde! ꝛc. ꝛc.

Da voxte endnu Parrets Glæde,
Og Kierlighedens nye Pandt
Befæsted' med hvert Aar den Kiæde,
Som første Ungdoms Omhed bandt:
Og hendes, som Dit Piemed,
Var blot sin Mands Lyksalighed.

Chor.

Thi, elskte Veninde!
Sødt Dit Liv hensvinde,
Og længe hyldes i vort Lag
Din Fødselsdag!

T. C. Brunn.

Voll,

Bøn,

en Elegie

efter Sander. *)

O du, som bygged' Himlens faste Bue,
Som ei mit Syn, og ei min Siel kan flye!
Tilgiv, mit Hierte tommer sig!
Tilgiv, hvor Sole Paradiser glæde,
Hvor Dug og Regn de Paradiser væde,
Er kun min Aande Suk, og Graad bedugger mig.

Ei valgte jeg, da du mig bød at være;
Ei freidigt Mod du gav mig til at bære
Hver Møie paa min lange Vei:
Dog, gode Gud! min Graad i al min Trængsel
Er ikke Knur, er sagte vovet Længsel:
O Allforbarmende! forstod, forstod den ei!

*) Sat i Musik af Hr. Grønland, s. deutsches Magazin, Junius 1791.

Ei Dommer, nei, kun Fader vær mig Arme!
Med Lindring du mit syge Hierte varme!
Selv Himle skaber jo dit Ord:
Dog veed du, Gud! jeg fordrer ei at nyde
Et Liv, som idel Glædes Roser pryde,
Kun qvæl den hvasse Torn, som i mit Hierte groer!

Gud! lad mig, med mig selv tilfreds, fremskride,
Den korte Stund, jeg her endnu skal lide,
Til Gravens Hvile gaae med Fred!
O! elsk du mig, naar Mennesker mig hade!
Forlad mig ei, naar Venner mig forlade,
Og til min Vandring vift en Himlens Vaarfel ned!

P. H. Haste.

Rigdom

efter Solon

til hans Veninde, da han reiste ud paa Handelen. *)

Den Mand, som Plutus gavmild satte
Til Herfker over Tonder Guld;
Som dygtig bruger sine Skatte,
Og har dog altid Kassen fuld;

Hvis Enge, Skove, Marke, Gaarder
Er uden Maal, og Tal, og Pris;
Hvis Haver, Lunde, Vildt, og Hiorder
Gier' Egnen til et Paradis,

Hvor Overflod hver Plet omkrandser,
Alt raaber: nyd, og intet: spar:
Og som opbyder alle Sandser,
Til ret at nyde hvad han har;

*) Plutark anforer dette Stykke i Solons Levnet. Mad. Dacier kalder det Peu digne d'un sage.

Ham — regne Pøblen blandt de Rige;
Hans Kaar er Armods Kaar for mig —
Kun du, min valgte, elskte Pige,
Kun du gior Solon glad og rig.

Jeg søge skal ved fierne Strande
Hvad Daaren Navn af Rigdom gav;
Jeg giennemløber alle Lande,
Jeg trodser Fare, Storm og Hav;

Kun Guld, ei Rigdom, skal jeg vinde;
Jeg blier bestandig lige arm;
For mig er Rigdom kun at finde,
Dione, ved din ømme Barm.

P r a m.

Romance.

Fuldmaanens Glands i natlig Stund
Bestraaler blid den tause Lund,
Alt slumrer trygt, kun Axel vaager,
Og rider froe i Nattens Taager;
„Gaae!" synger han „min Fole, gaae!
„I Morgen skal mit Bryllup staae,
„Jeg næste Midnat Kuldens Harme
„Skal spotte kiæk i Bertha's Arme." —
Og dybt i Lundens mørke Skiød
Han hører Harpeklang saa sød;
I festlig Prunk med Epheu-Krandse,
Der Elle-Kongens Tærner dandse;
Som Fielders evig friske Snee,
Var deres faure Dragt at see,
Som Engens blege Irrskin bæve,
Med Lethed, Arm i Arm, de svæve.

Nu En mod Axel nærmer sig:

„Kom, Ridder! træd i Dands med mig,

„Din skal hiin blanke Hielm da være,

„Med Hæld du stedse den skal bære. —

„Ei kan jeg dvæle, Hanens Gal

„Snart Morgenrøden varsle skal,

„Mig venter Brudeblus og Glæde,

„I Dands jeg skal, som Brudgom, træde."

„Hun gaaer, en Anden nærmer sig:

„Kom, Ridder! træd i Dands med mig,

„Jeg denne Sadelgiord dig skiænker,

„Samt varigt Held i Elskovs Lænker, —

„Ei kan jeg dvæle, Hanens Gal

„Snart Morgenrøden varsle skal,

„Mig venter Brudeblus og Glæde,

„I Dands jeg skal, som Brudgom, træde." —

„Nu vel!“ saa svarer Tarnen „tild!“
„Men, Ridder, først din Skiæbne vild!
„Ei næste Morgen dig skal fryde,
„For Elskovs Lyst du Oval skal nyde; —
Hun rører ved hans blanke Skiold:
„Værn ham ei meer mod Fienders Vold!
Hun rører Sværdet ved hans Side:
„Paa fremmed Rustning ei du bide!“ —

Nu Axel reed fra vildsomt Krat,
En Ridder greb hans Bidsel fat:
„Stands! Røver! Skiold med mig du prøve!
„Siig, hvor min Brud du torde røve? —
Og Axel greb sit Sværd med Hast,
Men, ak! som Kiæreds Ror det brast,
Omsonst han lader Skioldet møde
Sin Fiendes Hug, for ei at bløde;

Snart skiult med Saar, han sank til Jord,
„O Ridder! her mit sidste Ord:
„Din tabte Brud jeg aldrig kiendte,
„For Bertha kun mit Hierte brændte,
„I Elledands jeg opped' Kiv,
„Thi spildes nu mit unge Liv.
„Om vel i Verden du vil fare
„Tag dig for Elleqvinder vare! —

Nu Nattens mørke Dæmring veeg,
I Osten Solen rødlig steeg,
Fra Borgens Tinde Bertha skuer
Mod Morgenrødens Purpur-Luer,
Hist langsomt noget nærmer sig,
Hun seer, og seer — sin Axels Liig,
Hun skriger: „Axel! Gud!" og blegner,
Og ned paa Tinden død hun segner.

Frankenau.

Uskyldighed,

en Sonnet

til

Jomfrue A. L. F. Müller.

Snarlig tier Veemods høie Klage,
Naar den trodses af Uskyldighed:
Da vi modigt svælge Galden ned,
Dobbelt sød vi Frydens Nectar smage;

Roligt see vi frem, og see tilbage:
Intet Nag forstyrrer Sielens Fred;
Selv den Grav, som Daaren gyse ved,
Skue vi med Haab bag brugte Dage.

Englereen Uskyldighed omsvæve,
Huldе Pige! hvert blandt Dine Skridt,
Og Din Siel til Søster-Engle høve,

Vorde kun Din Fryd, Dit Hiertes Adel! —
O! da skal Dit Øie smile blidt
Mellem Gudes Roes og Dydes Dadel.

P. H. Hafte.

Fra

Fra en Fader til sin Datter.

(Paa et Livbaand.)

Gartneren den spæde Plante freder,
Og han poder, vander, snitter den:
Haabet om den Fryd, han sig bereder,
Lokker ham til møisomt Arbeid hen.

Og naar Træets Skygge ham tilbyder
Venligt Lye i hede Sommertid,
Og naar han dets modne Frugter nyder,
Da velsigner han sin omme Flid.

Saa Forældre see med henrykt Øie
Barnets Sjæl at bære Dydens Frugt;
Snart de glemme deres tunge Møje,
Froe de signe deres kloge Tugt.

Gartnerens det søde Haab jeg fatter,
At min Plantes Frugt skal qvæge mig;
Dette Baand forkynde dig, min Datter!
Hvad din Fader lover sig af dig.

Riber.

Sang

Sang

paa en Venindes Fødselsdag.

Mel. Nys fyldte Skion Sired det attende Aar.

Til Glæde vi skabtes, det tilstaaer enhver,
Hvor stridige ellers vi Mennesker er'.
Hver vidner, om ikke ved Ord, saa ved Daad,
At Skabningens Hensigt kan ei være Graad.

Kun tvistes der om, hvori Glæden bestaaer;
En, troer den kun findes i glimrende Kaar;
En anden i Støi, en — jeg veed ei i hvad;
Jeg troer, den bestaaer vel i — at man er glad.

Og glad kan man være ved hvad det saa er,
Naar Glæden man søger, og Glæden er værd.
Men den har fortient, og den finder sit Held,
Som selv bær dens spirende Rod i sin Sind.

Velgiørende Lyst til at udbrede Fryd,
At afvende Sorger, at fremme hver Dyd,
Er Hierte, opfyldt af den himmelske Lyst,
O! det eier Fryd, trænger aldrig til Trøst.

For

For saadan en Siæl, som da rolig forstaaer,
Med Visdom at nyde, at bære hvert Kaar,
For den viger Sorgen ærbødigen hen;
Men ædel og blank 'staaer dens Glæde igien.

Thi elsket af ædle og talrige Kreds,
Trods Medgang endog, den er stedse tilfreds;
Deeltagende, dobbelt den nyder hver Lyst,
Den selv har udbredt i erkiendtlige Bryst.

Hver Mismods, hver daarlig Tungsindigheds Skye
Maa vidt fra Uskyldigheds Munterhed flye;
Og Himlen, med Velbehag smilende ned,
Omstraaler dens Glæder med himmelske Fred.

Dens Velbehag smiler, Veninde! til Dig,
Og gior din Lykksalighed Himmelens lig;
Din Glæde er Dydens, veldædig som den;
Blid komme din Fødselsdag ofte igien!

Pram.

Til

Til Thalia's Caroline

for i en Samling Poesier.

Da her ei Ewald, ei vor Wiibe finder,
Da du bortveeg for nedrig Avinds Svilig:
Hver Gratie, og alle Sanggudinder
Forbittrede bortiilte efter dig.
Sin Ewald tog Camenen strax tilbage,
Snart kaldtes Wiibe bort af Gratien
Ak! vort Parnasses korte Foraarsdage
Med dig — o Caroline! svunde hen! —
Forgiæves, o! forgiæves lytter du
Nu efter hines Tryllemelodier,
Ak! eene vi Smaafugle qvidre nu
I Musers Lund, og Philomele tier.
Dog synge vi, saa godt vi have lært
At tækkes Musers elskede Veninde;
Er end vort Qvad ei Walthers Yndest værdt,
Vor gode Villie dog dit Bifald vinde.

Rahbek.

Vinteren,

en Sonnet.

Ak! med Dødens tunge Fjed du træder,
Og Naturen gyser ved det Fjed;
Kolde Vinter! over Land og Stæder
Flokkevis du ryster Sukke ned.

Jubelsang, ufkyldig Elskovs Fred
Negter du det Løv, som Skoven klæder;
Selv paa Flora's varme Blomsterbed
Skiuler forknet Fiød de dræbte Glæder.

Dog Naturens Ven velsigner dig;
Dog din rædselfulde Morder-Mine,
Grumme Vinter! ei forfærder mig:

Thi du smiler Lindring til min Pine:
Naar din Kulde skarpest ruster sig,
O! da seer vor Kongestad Anine.

P. H. Hafte.

Sang.

Sang.

(En kold October Morgen.)

I Riim den kolde Morgensoel
Alt længe speiler sig;
Saa rødlig fra den kolde Pol
Dens Glands bestraaler mig;
En Sværm af Drosler nu og da
Sig Skiul i Krattet søger,
Og munter Haren til og fra
Blandt nogne Stubbe speger;

Bortvistet af den skarpe Vind,
I Gaar det sidste Blad
Faldt fra min Kyggefulde Lind,
Hvorunder tit jeg sad.
Snart flokkevis den kolde Snee
Skal over Sletten ryge,
Og trætte Vandrer raadvild see
Sit Spor at sammenfyge.

Men, kom o Vinter! lige froe
Jeg dog skal møde dig,
Min jevne Fryd, min stille Roe
Du ei kan krane mig;
Naar du med Hagel, Snee og Slud
Paa mine Ruder larmer,
Mit Bæger kiæk jeg tømmer ud,
Og mig ved Ovnen varmer.

Og kommer da en frossen Ven,
Jeg for Caminens Ild
Ham Stakkel byder sidde hen,
Og froe ham drikker til;
Der mangt fortroeligt, spøgfuldt Ord,
Til Aftnen sig bortsniger,
Vi verle om vort kiære Nord,
Og om dets skielmske Piger.

Frankenau.

Erens

Ærens Vei,

en Sang.

Mel. Fylde hver sit Glas til Randen.

Viisdoms Søn i Bøger stirrer
Til han mister Vid og Syn.
Helten mat og blodig irrer
Mellem nøgne Sværdes Lyn.
Begge drømme evig Hæder,
Mig tilhører denne Løn,
Mig, som er blandt Elskovs Glæder
Viisdoms Grandsker, Kampens Søn.

Naar min Piges huldе Læber
Aande sød uskyldig Vid
Mens den lspæde Finger stræber,
Hurtig, som bevinget Tiid;
Her jeg ægte Viisdom lærer,
Nemlig Flid og Vittighed,
Flid, som venligt Jorden nærer,
Vid, som Jorden muntres ved.

Vil min Pige los sig slide,
Naar hun hviler ved min Barm,
Med den skielmske rask at stride,
Bryst ved Bryst og Arm om Arm,
Stride til hun mod mit Hierte
Kielen synker ned igien,
Denne Kamp mig Amor lærte.
O, hvor navnlos sød er den!

O. Horrebow.

For i en Samling af Poesier.

til — —

At offre til de huldе Gratier
Man Digterne bestandig anbefaler:
Jeg og — skiondt seent — her denne Gield betaler,
Og til een Gratie jeg offrer her.

Rahbek.

Afte-

Aftenen.

Alt det Skabte tier — Vestervinde
Aande sagte over Engen hen;
Stille føler Lundens Sangerinde
Jordens Taushed, tør ei bryde den.
Jevnt imellem de bemoose Stene
Sniger Bækkens Vand sig sagtelig:
Dammens Speil og Skovens yngste Grene,
Himlens Skyer — Alting hviler sig.

Mellem Østens mørkegrønne Høie
Taager Nattens første Dunkelhed.
Eegens Skygger længere sig boie
Over Bækkens sivbekrandste Bred.
Lundens Top ved Solens Afskeeds Flammer
Vikler ud sit lysbestrøede Sleer;
Medens mellem sølvkronte Stammer
Dagens allersidste Straale døer.

Over høitidsfulde Bøge hæver
Landsbykirken stolt sit Hoved op;
Luende omkring dens Spidse sværer
Solens Straale paa den gyldne Top.
Fra dets Flai en eensom Fugl besøger
Markens, Engens, Lundens, Skovens Pragt;
Skovens Mørke, Aftenrødens Luer,
Al Naturen i sin Aftendragt.

Luften bølger sig i milde Strømme,
Ei af Middagsilden længer varm;
Dalens unge Blomster deri tomme
Deres Vellugt fra den aabne Barm.
Aftnens Kiølhed mildt hver Plante vækker
Af den Lethargie, hvori den laae:
Rosen paa de tornbesatte Hække,
Og Cyanen mellem Agrens Straae.

Dun-

Dunkelhed nedglider. Hesper blinker
Mildt igiennem Aftenrodens Skin.
Elskovs Stierne i sin Dalen synker
Paa dens Purpurbane sine Trin.
Fintskatteret Vestens Himmelbue
I nyefødte Rosers Farve klædt,
Giennemstraalet af den gyldne Lue,
Smiler blidt i yndig Majestæt.

Milde Farve! venlig du bekræder
Vesterhimlens lykkelige Sted,
Hvor fra os til andre Zoners Glæder
Vores Jords Velgiører synker ned.
Blide Gienskin! hen til andre Egne
Følger du din flammende Regent.
Du forsvinder — Alle Straaler blegne,
Dagens sidste Øieblik er endt.

Ingen venlig Straaleglands forgylder
Egens Top paa den bekrandste Rand;
Skovens Midnatsmerke Egnen fylder;
Taager dække alt det fierne Land.
Kun paa høie, hvide Skyer smiler
Dagens Kiukte Konges Flamme svagt;
Lerbevinget Aftenlærken iler
Did, engang endnu at see dens Pragt.

Hellige, høitidelige Stille!
Du hensmelter i harmonisk Klang.
Lærker qviddre, Nattergale spille
Skabningen sin muntre Aftensang.
Høit i Luftens øvre Regioner,
Over Agre, Enge, Soe og Skov,
Bækkes, møde, sammenstemme Toner,
Til den eviggode Skabers Lov.

Vidt adspredt paa Marken Hiorden vanker
Deelt i Grupper. Ved sin kiendte Røst
Hyrden alle sine Hobe sanker;
Mætted' følge de hans Wink med Lyst.
Nadviis giennem Ledde, over Diger
Oversvømme de den hele Bye.
Deres Toners høie Hvirvel stiger,
Medens til det vante Hiem de tye.

Agerdyrkerne fra Marken vandre
Trætte hiem, med mild fornøiet Aand.
Smilende gaaer langsomt bag de Andre
Pigen ved sin Elskers kiære Haand.
Munter Sang og skyldfrit Skiemt bortsniger
Veiens Længde, mens den leder dem
Did, hvor Hyttens tynde Røg opstiger
Mellem Frugttræ'r, til straatakte Hiem.

Her de snart forglemme Dagens Møie,
Hvile efter Arbeid er saa sikon!
Til den nærmeste af Markens Høie
Leder Oldingen sin unge Søn.
Taare fylde Øiet, mens hans Tunge
Fra den Ædles gjennemtrængte Siel
Priser Himlen, og den gode Konge,
Som foreente virkede hans Held.

„Der, saa talte han, i denne Hytte
Fødtes jeg. Kun Armod blev mit Lod.
Andres Træl — hvad kunde mig vel nytte
Agrens Fylde, Engens Overflod?
O! hvad kan den undertrykte Svage
Mod det haarde Magtord: Skiæb og tie!
Aarene drev Aarene tilbage,
Glædetomme floi de mig forbi.

Ofte

Ofte flod ved Hungers Bord min Taare,
Naar den usle klaged' mig sin Nød;
Spottet af den følesløse Store,
Som dog mine Hænder gav sit Brød.
Alderen besneede min Isse,
Slæb og Sorg min Styrke klædte af;
Alt mit Haab var Glæderne, som visse
Ventede mig i den stille Grav.

Men den gode Fader i det Høie
Saae hans vise Love undertraad;
Kierligen mit halv udslukte Øie
Lærte han at kiende Glædens Graad.
Mere, end det første Vink til Livet;
Meer, end alle Glæderne deri,
Ved hans Faderbud vor Stand blev givet,
Da han bød os alle være fri.

Her, min Søn, i denne Gravhøis Bolig
Fordum jordedes en Ridderømand,
Som med Kampens Sværd ved Bælte rolig
Trodsed' Døden for sit Fødeland.
Her jeg plantede et større Minde,
Helliget ved mangen Oldings Graad;
Denne Eeg imedens Sekler svinde
Skal fortolke Fredriks ædle Daad." —

Alt det Skabte tier — Vestenvinde
Aande sagte over Engen hen:
Ikkun Lundens søde Sangerinde
Med sin Vellang fylder Skabningen.
Alt er stille — Hellig Taushed freder
Om den hvilende Arbeiders Blund.
Dunkel Natten ud fra Skoven træder
For at leire sig om hans Paulun.

Hei-

Høitidsfulde Skov! i dine Dale
Hvirvler Mulmets tykke, sorte Nat.
Alle dine løvbehængte Sale
Er' af alt det Levende forladt.
Visnet Løvet hen for Foden rasler;
Skovens Ekko rasler huult derved.
Over Torne, grenefulde Hasler
Vakle vildsomt mine bange Fied.

Stumme hvile alle Skovens Fugle.
Mulmet qvalte det symphoniske Chor;
Sorgetoner kun fra Nattens Ugle
Hyle fra den fierne Kirkegaard.
Hist fra Byen tude bange Hunde;
Egnens Bierges Gienlyd svarer dem.
Frygtelige glide Midnats Stunde
Fulgt' af alle deres Rædsler frem.

Hule Stemmer fra de fierne Bolger!
O! jeg kiender eders Røst igien. —
Lydt mit Øre eders Dønning følger
Langs med Hertha's mørke Strandbred hen.
Sødt, o Hav! din stolte Vellyd toner
For et Folk, som helligt i din Favn,
Lærte Jordens undrende Nationer
Ærefrygt for dine Sønners Navn.

Mange Helte, hvis forglemte Navne
Oldtids Minni os gjenkalder ei,
Mange Høvdinger fra dine Havne
Søgte Død og Hæder paa din Vei.
Mangen Møe i bange Elskovstaare
Saae du paa din skovbesatte Bred
Mellem Søens hvide Snekker spore
Den, som vogted' hendes Kierlighed.

Blandt

Blandt din Strandbreds ryst bemooste Eger
Saae du ofte Kampens høie Daad;
Hiltes Hvile ved der muntre Bæger;
Kongers Viisdom i erfaren Raad.
Bautastenen deres Priis udbreder.
Deres Aander tit ved Maanens Skin
Taageklædte om de kiere Steder,
Vandre med høitidelige Trin.

Sagte Bølgninger i Skovens Øde! —
Oldtids Syner mig omsvæve nær —
Dunkle Former, Skygger af de Døde!
Kræve eders Aander Minde her?
Er det Harpens Fyrste som opvækker,
Tryller, flammer for min Phantasie,
At blandt Grave, Seklers Moos bedækker,
Jeg skal vaagne Cona's Harmonie?

Lig en Taagesøerte, Stormen rokker,
Ossian mellem Helte triner frem.
Sangens Ullin med besne'de Lokker,
Ryno, Alpin, Uthal følge dem.
I Malorchols kongelige Sale,
Herfker af det vilde Fnarfed,
Hæved' mandig Fingals Søn sin Tale
Hen til Kongen ved sit Arnested.

„Fingal mindes hine Glædens Dage,
Som henfvunde i Din gieftfri Borg.
Ei hans Venner glemte fulle klage;
Han er fiern, men mærker deres Sørg.
Derfor lyne Morvens blanke Spyde,
Konge af den Løvbegroede Ø!
Dine Fienders unge Blod skal flyde;
Taaren mørkne skal Sardroulo's Mee.“ —

„Hvor-

„Høvding fra det grønne Ardvens Fielde!
Kampens Ypperste! hvi kommer Du
Til den svage Konge, som af Vilde
Dybt nedbøiet eensom sørger nu?
Fra Sardronlo's skiønsmykte Høie
Thormod kom, af Ungdoms Lue varm;
Skion min Datter var i Heltens Øie,
Oina-Morul med den hvide Barm.

Han begierte hende. Fiendskab stilte
Vore Slægter i den sundne Tid:
Jeg afslog ham Møen; Thormod ilte
Fulgt af Kampens Tusinde herhid.
Som fra Fielder stride Elve bruse,
Han fremraste under vilde Skrig;
Død ham fulgte. Nordens Vinde suse
Over mine slagne Heltes Lig." —

Egen flammer. Rundt i Salen hænge
Morvens Helte hver sit Sværd ved Skiold.
Bægret tommes. Harpens Tryllestrænge
Hente Sagner fra den fierne Old.
Ossians Stemme lyder. Oina's Hænder
Giennem Strængelegens Længselklang
Om den blide Ynde, Elskov tænder,
Heltens Siel til stille Veemod tvang.

Alt for Nattens mindste Stierne blegned'
Stode Kæmperne ved Tormuls Vald.
Hver i Pantsrets tykke Staal omhegnet
Som mod Stormens Harm et skovklædt Field.
Kampen raste frem i rædsom Styrke;
Tormul fuulmede af Heltes Blod;
Og med Aftenstrandens første Mørke
Thormod bunden for Malorchol stod.

Tans

Taus stod Fyrsten. Ei hans Øie torde
Op til Oina's Blikke hæve sig. —
„Søn af Fingal! Kongen tog til Orde,
Ei forglemt skal du forlade mig.
Oina's milde Smile Lys og Glæde
I din stærke Siel indgyde skal.
Ei uværdig Pigen skal fremtræde
Mellem Møerne i Selma's Sal.“ —

Mulmets Skygger sank paa Midnats Vinger,
Ossian slumrede i Søvnens Skiød.
Mildt, som guldbestrænged Harpe klinger,
Natlig Stemme for hans Øre lød:
„Sorgfuld Piet du fra Havet vender! —
Fiern jeg vandrer her ved ukiendt Bred.
O hvi vare vore Slægter Fiender
Thormord! alle Møers Kierlighed!“ —

„Nattens Sangerinde, hvorfor stige
Sorgens bange Toner fra dit Bryst?
Ossians Hierte den Ulykkelige
Altid aabent var til kierlig Trøst.
Ei bortrinde skulle Thormods Dage
Paa hans mørke Field i Eensomhed.
Ei skal Du, i Elskovs Længselklage
Vandre sukkende ved ukiendt Bred'." —

Morgenrøden farved' Østens Høie.
Ossian ilte, løste Thormods Baand.
Ledte Pigen med det milde Øie
Hen til Fyrsten — gav ham hendes Haand. —
„Længe vare Eders Slægter Fiender;
Denne mørke Skye er ikke meer.
Eenige nu ved hinandens Hænder
Loda deres Aander vandre seer." —

I Malorchols kongelige Sale
Gieſtebud blev holdt i Gladens Skiød.
Over Fuarfeds beſtrømte Dale
Trende Dage Barders Sange lød.
Paa den fierde Morvens Helte iite,
Med det ſeierkronte Sværd i Haand,
Og de vindopfyldte Segl udſpilte
Mod den elſkte Kyſt af Albion.

Olufſen.

Til — —

Veninde! paa Parnas en hastig Trætte
Nys mellem begge Sconers Muser var:
Den var om d i g! Jeg dig den vil berette;
Du veed, jeg overalt Spioner har.

Til hendes bedste, ypperste Præstinde
En Laurbærkrands hver af dem bundet har,
Da pludselig de begge sig besinde,
At begge Krandse een bestemte var;

Der vilde ingen af dem vige,
Gudinder ere Damer, som man seer,
Og denne Deres Trætte — sandt at sige —
Ei just saa lige at afgiøre er.

Omsider eentes begge, at de vilde
Voldgive dig, at domme mellem sig;
Men studsende de saae, de kom for silde,
Alt havde Gratierne krandset dig.

Rahbek.

Sel-

Selskabssang
for Kunstnere.

Troefast Kiærlighed belønner
Aanders Konge, Elskovs Gud;
Eva's Dottre! Adams Sønner!
Holder kiækt hver Prøve ud!
Sielden er dog Prøven ganske
Haard som den for Holger Danske,
Altid lønner Elskovs Gud.

Trofasthed i Venskab gyder
Ædel Fryd i ædel Siæl,
Skiøndt vor Barm fordobblet nyder
Venners baade Vee og Vel;
Trofasthed i alle Pligter,
Trofasthed, som aldrig svigter,
Lønner stoltelig sig selv.

Naar med Trofasthed vi tiene
Fader Phœbus og hans Chor.
Trofast dyrke den Camene,
Han os selv indvied' for,

Naar

Naar vi stabe og udbrede
Ædel, reen og værdig Glæde,
Hvad er da vor Løn herfor?

Naar med Trofasthed vi tiene
Fader Phœbus og hans Chor.
Trofast dyrke den Camene,
Han os selv indvied' for —
Selvbevidstheds høie Glæder,
Phœbi Venners stolte Hæder,
Er vor ædle Løn herfor.

Og i glade Høitidsdanse
Alle Musers blide Chor
Venskabs eviggrønne Krandse
Labyrintisk om os snoer;
Og i Venskabs reene Glæder,
I Forstands, i Dydens Hæder,
Føle vi, vor Løn er stor.

Pram.

Alfhild,
en Ballade.

Balder: — Nanna! jeg er meer, end Konge.
Nanna: Og var du Gud, saa vil jeg kun min Hotber.
Ewalds Balders Død.

Trolig gaaer Alfhild til Sundets Bred,
Og seer paa de rullende Bølger;
Hurtigt, som Bølgerne far' afsted,
Den Favre med Tanken dem følger.

„Snarlig de naae til min Brudgoms Stavn,
„Og let til min Harald de spille:
„Ak! var jeg Bølge, med 'aaben Favn,
„Jeg tet til hans Barm skulde trille."

Lydeligt Alfhild sig udlod saae,
Og Havbredden var hende Fængsel:
Lueheed i hendes Hierte laae
Uslukkelig Kiærligheds Længsel.

Knap skues Dagning med blegrødt Skin
Paa Brenningens skummende Hvide,
Før med uholdeligt, ædelt Trin
Hun hafter fra Moderens Side:

Ha-

Hæfter til Klinten, og knæler der,
Og sukker om Held fra det Høie;
Stirrer mod krigende Skibes Hær
Med deilige, tindrende Øie.

Gylden alt Skumringens Stierne staaer,
Før nødig hun Klinten forlader:
Bort hun med Tanken paa Harald gaaer,
Og Natten er Bøn til Alfader.

Alfhild! ak, Alfhild! lei' omsted du,
Hvi Harald blev stødt til at krige;
Ikke formoded' din Siel endnu,
At Fyrsterne selv kunne svige.

Biørner beherskede nordoftlig Kyst
Af Siælands de signede Dale;
Stærk om hans Vælde var Nygtets Røst,
Og Fiendernes Skræk var dets Tale.

Alfhild engang han paa Jagten saae
I sorgløse Skiønhed at vanke;
mørkbrune Lokker om Halsen laae,
Og rullede saa skiønt paa den Ranke.

Hvid

Hvid var den Hals, som den unge Snee,
Den Tovind og Støv ei bepletted';
Rosenrød blev den, da hun fik see,
Hvor Jagtfolkets Øie sig mætted'.

Sundhedens Middag paa Melkekind
Med gloende Straaleglands svæved';
Smækkert var Livet, og Barmen trind,
Og let den sig bølgende hæved'.

Al hendes Adfærd elskværdig loe,
Og sky'de hvert Skin af at prale;
Al hendes Tale var huld og fro,
Og ædel, som Gudernes Tale.

Ak! at Kong Biorner paa Jagten saae
Den sorgløse Skionhed at vanke! —
Hvordan han skuldr den Pige faae,
Var daglig hans brændende Tanke.

Flux, da hans Nabodrot Freden brød,
Han samled' de stridaante Skarer;
Harald at føre dem an han bød,
Og glædtes, at see ham blandt Farer.

Skyns

Skyndelig gik han til Alfhilds Gaard,
Og haabed' den Moe at besmære:
„Alfhild," saa tænkte han, „ei modstaaer
„Mit Tilbud om kongelig Ære."

„Alfhild!" saa taled' han, „Kiønt, som du,
„Ei Odins Valkyrier smile:
„ak dine Smil i din Konges Hu
„Var' tunge, var' saarende Pile.

„See, for din deilige, spæde Fod
„Han lægger den hædrede Krone:
„Lon ham, o! lon ham at Alfhild god
„Maa sidde paa Skioldunge-Throne!" —

„Konge!" saa svared' hun, „ei mit Smil
„Kan kiønt, som Valkyriers, være:
„Ei kan det vorde din Ro en Piil,
„Og ei bør det saare din Ære.

„Derfor ei nedkast for Alfhilds Fod
„Den gamle den hædrede Krone:
„Haralds Forlovede var ei god,
„Ifald hun fik Lyst til din Throne." —

„Ha-

„Harald, o Pige! dig ei er værd;
„En Træl ei fortiener dit Hierte:
„Træl og en Konge! — Du vælger her?
„Hans Konge din Elskov begierte." —

„Harald, o Konge! var Freia værd:
„Ei Træl er din ædleste Kriger;
„Alfhild sik eengang sin Harald kiær:
„Ei rort af din Vælde hun sviger."

Skamfuld sig Bisrner fra Pigen sueeg,
Men opgav ei Haabet at seire:
Lonlig den Tanke hos ham opsteeg,
Med Løgn at forraske den Feire.

Derfor da graalig paa stille Hav
Den skumrende Aften saaes dale,
Han sig til Alfhild med Jil begav,
Og fortsatte beilende Tale.

„Alfhild! din Harald," var Kongens Ord,
„For fiendtlige Kastespyd segned':
„Ooal dog ei længer en Drot i Nord,
„Naar den, du ham foretrak, blegned'."

Vinterens Bleghed paa Pigens Kind
De døende Roser forjaged';
Neppe hun længer trak Aanden ind
I Barmen, som Dødsbuder naged'.

Dog ved sin Høihed fordoblet Skion,
Med Kraft, som kun Dyden kan give,
Negted' hun Kongen sin Elskovs-Bon,
Og svor, kun sin Haralds at blive.

„Faldt han, saa faldt han som Mand i Nord,
„Og Alfhild skal Helten begræde,
„Ædel i Live, i Døden stor! —
„O! det er min eneste Glæde."

Graaden nu frembrød, og klarlig ned
Af lokkende Blikke den strømmed';
Sorgen blev rolig, og Dydens Fred
I Alfhild sin Salighed tømmed'.

Dybere saaredes Biørners Siel:
Ham Alfhild ophidsed' ved Sorgen.
Grumt blev hans Hierte, hans Plan var fæl,
Dog gik han til følgende Morgen.

Da

Da lod han Harald fra Skibet hiem
Af leiede Stridsknegte hente,
Bunden ham bringe for Domstol frem,
Og Dødsdom for Niddingsverk vente.

Derpaa bevogtet i Fængsets Nat
For tredskelig digtede Brøde
Harald, den tapreste Helt, blev sat
Til snarlig for Vodlen at bløde.

Bluffende Biørner til Alfhild gik,
Ei Skiendselens Prøg kunde hemme:
Løgnen stod malet i troløst Blik;
Hvor stammed', hvor bæved' hans Stemme!

„Alfhild! din Harald som Mand ei faldt:
„Som Nidding han blues i Fængsel:
„Landet han glemte, da Noden gialdt:
„Saa glem ham, og opfyld min Længsel!" —

„Konge! dit Ord er som Lokes Ord,
„Og Løgnen besudler din Ære;
„Dog, var den Sandhed, ved Asa-Thor!
„Jeg Niddingens Brud vilde være."

Bøiet af Dyden, med selvfølt Skam,
Kong Biorner bortvandred' i Harme,
Fnyfed' mod Elskeren, ak! og ham
Bestemte han Døden, den Arme!

Raadvild, forvirret gik Alfhild om,
I rolos, forsmædelig Qvide;
Middagen, Aftenen, Natten kom,
Og Stiernerne saae hende lide.

Svagt mellem Skyer de blinked' ned,
Og saaes i den faldende Taare:
Pludseligt lyder en Vandrers Fied,
Den Grædende lytter saa saare.

Alt som hun lytted', det kom og svandt,
Og atter tilbage det vendte;
Alt som hun lytted', tilsidst hun fandt,
De Fied hende vare bekiendte.

Aandeløs Alfhild mod Lyden foer;
Snart Harald hun holdt ved sit Hierte:
Farer ei bortskrammed' Elskovs Ord,
Og glemt var hver truende Smerte.

„Alfhild!“ — „Min Harald!“ — „Min Moe!“ — „Min Ven!“ — „Min Alfhild!“ — „Min Harald! min Harald!“ — „Alfhild! jeg omfavner dig igien!“ — „Min Harald! jeg favner dig, Harald!“

Saa deres fryddrukne Tale lød,
Og Glæder, som Folvangs *), de smagte.
Harald Beruselsen først afbrød,
Og tydelig Tanke frembragte.

„Alfhild! for Skyggerne søge Nord,
„Skal Harald i Fængselet bløde:
„Hvad, om du med mig til Hveen roer?
„Ei der vi Kæl Biornere møde.“

Hurtig hun følger sin Elskers Raad,
Og flyver til velkiendte Bredde;
Hurtig med roende Arm i Baad,
Hun flyer for sin Harald at redde.

*) Folvang eller Folkvangur, Freia's Bolig.

Ak! men den Baad var en grusom Ven,
Der trolos i Dødstimen vanker:
Næsten til Hvæen den bar dem hen,
Da splittedes alle dens Planker.

„Alfhild!" og „Harald!" af Bølgen lød,
Og „Alfhild!" og dumpere: „Alfhild!"
Adskilt fra Harald til Land hun flød,
Og pintes af Bølgernes: „Alfhild!"

Morgenen gryed', og Harald laae,
Hvor Bølgerne Sandteppet møde:
Taareløs, maalløs hun Liget saae,
Og haarde det omfavned', — og døde.

P. H. Hafte.

Dig-

Digternes Løn.

Naar Glæden omslynget af Gratiers Krands
Os venligen vinker til Sang og til Dands:
Og Musernes Yndling ved Himmelens Ild
Udspreder hver Kummer, opliver hvert Smiil:

Da aabnes hvert Hierte, hvis Gave det er
At kiende, at sole Camenernes Værd;
Da glider en Taare den Digter til Løn,
Som skildrer vor Bane i Livet saa skiøn.

Du Digter! som fulgte dit skiønnende Lod,
Sang Oldtidens Høvdingers vældige Daad,
Vi villige følge dit ledende Spoer,
Og kiende i mandige Dyder vort Nord.

Med ham, som ved landlige Floite os bød
Til ydmyge Straaetag i Eensomheds Skiød,
Vi glade sandt Livet lykkaligt og blidt,
I Hytter, hvor Folket er nøisomt og frit.

Saa leder ved Glædens bekrandsende Hænd
Velgiørende Musernes Yndling hver Aand.
Og glædede Hierter er Digternes Løn,
Som Fildre vor Bane i Livet saa skiøn.

Oluffen.

Til Minna,

da hun lastede Kierlighed.

Du taler meget ondt om Kierlighed,
Og Elskovs Gud blir dog paa dig ei vred,
Thi, o, saasnart dit Øie taler,
Vi glemme, hvad din Mund befaler.

M. C. Brunn.

Fra

Fra en Mand til sin Kone.

(Paa et Livbaand.)

Du, som Himlen sendte mig i Møde,
Da jeg eensom gik ad Banen hen;
Og som blid har lovet at forsøde
Denne Bane for dit Hjertes Ven!

Trostig vil vi, Haand i Haand, fremvandre;
Denne Jord er ingen Jammerdal;
Hvo, som bedrer sig, og gavner Andre,
Hjner Fryd, hvor Daaren seer kun Qval.

Vel os da, thi vi med ærligt Hjerte
I vor Kreds vil skabe varigt Held,
Og til Qvægelse i Livets Smerte
Øse vi af Dyds og Elskovs Væld.

Sødt for os skal Livets Dag henrinde,
Som dens Morgenrøde klar og skjøn!
Dette Baand erindre dig, Mandinde!
Om vor fælleds Eed og Pligt og Løn.

Riber.

I Sophies Visebog.
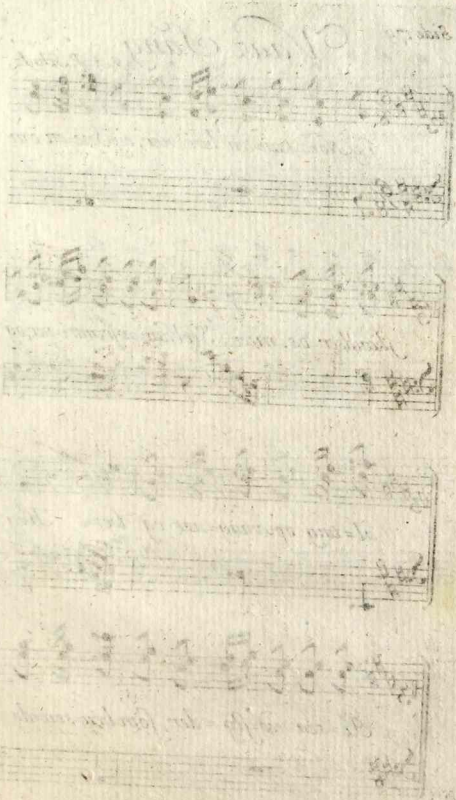
Syng Tiden kort;
Syng Kummer bort,
Saalænge Sang fortryller;
Syng du for mig
Til Døden dig,
I mørke Grav indhyller.

Naar Vel og Vee,
Kun blandede,
Min hvide Isse tynger,
Af fulde Barm
Jeg i din Arm
Kun Livets Glæder synger.

Syng Tiden kort;
Syng Kummer bort,
Saalænge Sang fortryller
Syng sødelig.
Til Graven mig
I kolde Sved indhyller.
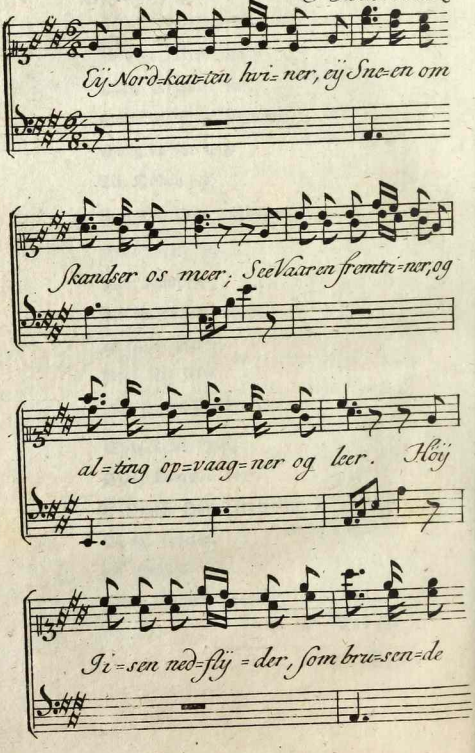
P. D. Faber.
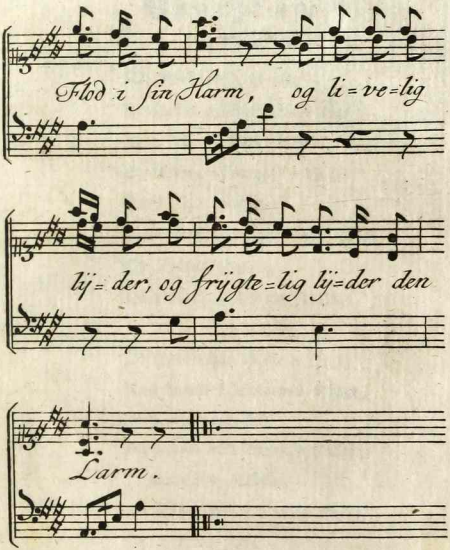
Vaar-
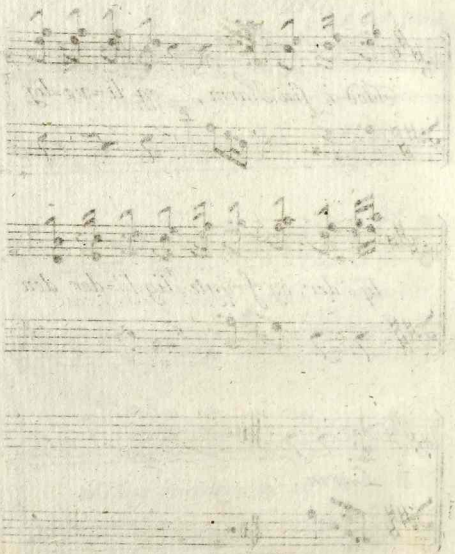

Vaar Sang

J. A. P. Schulz

Flod i sin Harm, og li=ve=lig
liÿ=der, og frÿgte=lig liÿ=der den
Larm.

Vaarsang. *)

Ei Nordkanten hviner,
Ei Sneen omskandser os meer:
See, Vaaren fremtriner,
Og Alting opvaagner, og leer!
Hør! Isen nedflyder,
Som brusende Flod i sin Harm,
Og livelig lyder,
Og frygtelig lyder den Larm.

De grønnende Høie.
Nys hylled' i Enkernes Dragt,
Henrykke vort Øie
Og prunke med voxende Pragt;
I knopfulde Skove
Alt Drosselens Floiteslag Klang,
Og Lerkerne love
Guds Blidhed i tonefuld Sang.

*) Med Musik af Hr. Capelmester Schulz.

I frugtbare Dale
Gienlyder alt Hiordenes Raab,
Og Plovmandens Tale
Er idel Begeistring af Haab;
Af perlende Enge
I Skarer paa tusende Viis
Sig Planter fremtrænge,
Og vidne til Skaberens Priis.

Saa skal jeg jo træde,
O Fader! af vinterlig Grav,
Og vaagne til Glæde,
Som evig du Himlene gav:
Og glemme min Smerte,
Naar Modgang har lutret min Dyd,
Og fylde mit Hierte,
Med Sandheds og Kiærligheds Fryd.

P. H. Hafte.

Løvhytten.

Vander Vellyst, milde Aftenvinde!
Risler, Bølger, i melodisk Klang!
Nattergal, fra dæmringklædte Linde
Hvirvle du din ømhedsfulde Sang!

Her i Myrthehyttens Skygge fegned'
Minna førstegang til dette Bryst;
Foraarsaftnens Purpurdæmring hegned
Med sit trygge Værn om salig Lyst.

Kielne Sukke qvalte hendes Stemme:
Tvivlsom roved' jeg det første Kys.
Vee mig! vee mig! om jeg kunde glemme
Disse Sukke, denne Røst, det Kys!

Søde Minde! vellystrige Smerte!
Glimt af Dage, som i Fryd forgik!
O det zittrer ængstligt i mit Hierte
Perler i mit taarevædte Blik!

Ofte hendes Ætherbilled svæved'
For mit Blik i Maanens blege Skin!
Naar for Zephyrs Aande Løvet bæved',
Syntes mig, jeg hørte hendes Trin.

Skuffer I mig, søde Phantasier?
O! bedaarer mig et Lustsyn vel?
Zephyr slummrer, Nattergalen tier:
Svarer mig en Engel? Nei, hun selv.

M. C. Brunn.

Ode
til
Digtekunsten.

Jon vældig din Lov i gyldne Strænge,
Min elskte, tit berørte Strængeleeg!
Alt høie, rene, stærke Flammer længe
Sig hedt i Bardens Hierte trænge;
Alt tit hans stumme Tak til Sangens Fader steeg.

Han ned fra Pindus eined mine Dage,
Og Tordensky'r, som overskygged' dem,
Og Grunden til min ubemærkte Klage,
Og god han bød mig, dig at tage,
Og lokke Himmeltrøst af dine Toner frem.

Og end ukiendt med Toners Tryllerier
Jeg bævende paa Strængen greb, og sang,
Og glad fornam, at Sorgens Nagen tier
Ved Veemods egne Melodier,
Og nylig klemte Suk til dine Strænge klang.

Da

Da var det mig, som naar med ædle Taler
Medlidenhed forsøder bitre Kaar;
Som naar et Lysets Sendebud neddaler,
Og med et Glimt af Gud husvaler,
Og dryppер Balsam i ulægelige Saar.

Og høiere jeg sang, og Gudes Øre
Fornam den Lyd, og Hjerter yndte den;
Og tit de lystedes mit Qvad at høre,
Og, o! det blev min Lod at røre,
Og naar min Stemme græd, da græd min Stemmes Ven.

Ei altid saae jeg disse Taarer rinde;
Dog ved min Siel, med hellig Tak den veed,
Af mangen øm og ædel Dannequinde,
Af mangen yordende Mandinde
Randt Kion, elskværdig Graad paa mine Strænge ned.

Ja selv den Hulde, Sangen ei skal prise,
Fordi den hende værdig nok ei klang,
De Gladeś Fryd, forgrædte Pines Lise,
Vort Nordens herlige Louise
Som Teuter knæle for, har smilet til min Sang.

Flye,

Flye, stolte Drom om Sange for Toner! —
Hvo maaler rigtig seen Navnkundigbed?
Flye, svage Drom om gyldne Laurbærkroner! —
Nok, at Naturs og Ømheds Toner
Ei glemmes af den Slægt, som skuer Bardens Fied.

Bliv altid ved, o Strængeleeg! at være
Min bedste Rang, og Lindring for min Aand!
Bliv altid ved, kun Gud og Dyd at ære,
Og Reenheds favre Præg at bære,
Og end i Himlen selv kling vældig i min Haand!

„Mon det er ham?" skal da Forklarte sige,
Og forskende beskue mig og dig;
Og uden Suk skal raske Hymner stige
Med Amen af de Lykkelige,
Og jeg skal savne dem, og sige: „Det er mig!"

P. H. Hafte.

Til

Til en Veninde.

I en Bog.

Som Foraarssolen, naar dens Straale vakker
Af Vinterslum den kolde Skabning op,
Og Bierge, Dale, Agre, Lunde, Hakker
Dens Kraft forkynde i hver Straae, hver Knop;
Saa Deres godhedsfulde Blik, Veninde!
Min Siel gior rolig, lykkelig, og glad;
Og overalt sin Glædes Skaberinde
Tilbeder den, som her paa dette Blad.

Oluffen.

Til Mad. Preisler

i en Lommebog for Skuespilyndere.

At Mængden henrykt skjønner paa dit Værd,
Mig undrer ikke, huldе Tryllerinde!
Thi Middagssolen varmer selv den blinde;
Men at jeg i din første Morgenrøde
Saae dette Bifald, saae dit Værd imøde,
Med Rette det min Fryd, og Stolthed er.

Rahbek.

Elegie.

Ei synger jeg min Barndoms svundne Dage,
Og ei beklager jeg, at de svandt hen;
Med Lyst jeg tænker tit paa dem tilbage,
Men dog jeg ønsker ei, de kom igien.
Jeg mindes tit min Ungdom; og den Smerte,
Den bittre Qval, jeg fordum stædtes i.
Og fyrigt hæver sig mit glade Hierte
Ved Tanken at den Tid er nu forbi. —
Den er forbi! — og høit min Lovsang lyder
Til ham, hvis Godhed gav mig bedre Kaar;
Det Øieblik, jeg har, med Lyst jeg nyder
Og bæver ei for det, som forestaaer.
Samvittighedens Røst mig ei anklager;
Med Venner Haand i Haand paa Livets Vei
Jeg vandrer, frie fra Sygdom, Sorg og Plager,
Og mere ønsker — meer attraaer jeg ei!

Tit

Tit naar Naturens Taushed mig indvier
Til stille og alvorlig Tænksomhed,
Da trylles jeg af blide Phantasier,
Af Haab om kommende Lyksalighed.
O! Phantasie! den Salighed, du skaber,
Er kun en Drøm, men denne Drøm er sød;
Naar Livets sande Fryd sig engang taber,
Du minder om det Held, vi fordum nød:
Du styrker Haabet om fornyet Glæde;
Du dæmper trøstløs Smertes Klagelyd;
End hos den døende er du tilstæde
Med lyse Billeder om Himlens Fryd;
Og mig, velgiørende og mild du viser
Et Held, som — aldrig jeg maaskee opnaaer,
Men selv i Haabet jeg mig salig priser,
Og bytted' det ei bort mod Fyrsters Kaar. —
Naar jeg, som Brødres Lærer og Veileder,
Ved Sandheds Lys dem engang fører frem
Igiennem Livets Torne til de Glæder
Som hist hos Godheds Gud beredes dem,

Naar

Naar lange fra vilde Leeg af frække Daarer,
Som synge Lasten, og dens Dyrkers Held,
Jeg glad aftører Brødres Veemodstaarer,
Og føler, det er sødt, at giøre vel;
Naar hist en fyrig Yngling froe erkiender,
Han ved mit Raad blev glad og lykkelig,
Og da mod Himlen hæver sine Hænder
Med Glædes Taarer, og velsigner mig;
Naar ved en Vens, en kierlig Mages Side,
Ustyrret af Bevidstheds bittre Nag,
Jeg seer min Tid i nøisom Fred henglide,
Saa skiøn og yndig, som en Foraarsdag;
Naar da engang mig Aftenroden minder,
At jeg skal legge ned min Vandrestav;
Og naar fra mange Godes Pine rinder
En kierlig Afskeedstaare paa min Grav;
O Held mig da! — ei alle Jordens Skatte,
Ei Hæderstegn, ei Mængdens Bifaldsraab,
Ei Sandsers Vellyst kunde mig erstatte
Dit runge Savn, o himmelsendte Haab!

Din

Din lyse Fakkel stedse mig ledsage
Saa herlig, saa velgjørende som nu!
Du skaber Lys i Modgangs Vinterdage,
Og Glædens Foraar selv forskionner du.
Og naar det sidste Glimt af jordisk Glæde
I Dødens store Time slukkes ud!
Veiledt af dig, jeg roelig skal fremtræde,
Og vente Salighed hos Naadens Gud.

Pavels.

Den gamle Historie indtil Syndfloden,

i kort Begreb.

For henved otte tusind Vintre siden
Vor Jord, som tys og tavs i Mørket laae,
Stod op af Nattens Seng, og blev klædt paa,
Og snurrede sig rundt med Maanen i det blaae.
Paa denne store Knøs ophopped nok en liden,
Der af sit eget Ribbeen fik en Viv
Til Tidsfordriv,
Og leved got en stakket Tid med samme,
Til hun en smule Feil paa Veien gik,
(Som, ak! blev alle hendes Døttres Skik)
Og han begik en lille Daarlighed,
(Som siden alle Mænd begynge med)
Hvorved han Herre blev, og hun Madamme —
Og begge to kom til at leve slet.

De Sønner fik, som gik ei heller ret;
Den eene tvertimod gik paa den anden —
Og disses Sønner endnu værre blev' —

Kort,

Kort, skal man troe hvad salig Moses skrev,
Tilsidst gik hele Slægten fra Forstanden.
Vi kierligen vil troe, det blot var Hiernens Saft,
At de blev' stedse værre Dag fra Dag,
Og drev saa vidt tilsidst det syndefulde Væsen,
At Jorden, som de hopped' paa, blev sæk.
Og sank med Top og Tavl dem lige ned for Næsen
Hvorved, paa otte nær, de skyltes alle væk.

De fire Par, som havde rædset noget
Af Fugle, Faar og Svin, etcetera,
Kom frem igien om et Aars Tid paa Skroget,
Og alt begyndte nu paa nye for fra.

X.

Afslaget.

Jeg stod paa Bredden af Castale
Ved Phoebi Thrones Fod engang:
„Jeg har en Bøn", saa lød min Tale
Til Kongen over Dag og Sang,
„Jeg har en Bøn, og vil du høre,
„Min Fader! eene denne Bøn,
„Skal aldrig meer om Sang dit Øre
„Bestormes af din yngste Søn."

„Tal!" sagde han, og venlig smilte,
Og alle Muser smilte med,
Og for at høre Bønnen, iilte
Til det af mig bestreegne Sted.

„Min Fader," blev jeg ved, „du kiender
„Vor Huldgudinde * * * * * * * * * * !" —
„Ja!" raabte Muserne, hvo kiender
„Ei vor * * * * * * * * * * ?
„Og, for at vidne dig, vi kiende
„Den beste blandt vort hele Kiøn,

„Du

„Du blot fordi du nævnte hende
„Har alt vort Bifald til din Bøn.“ —

„Ja (sagde Phoebus) Lykkelige!
„Hvis du for Hende har en Bøn,
Saa nægtes i mit hele Rige
„Dig inter, intet — tal, min Søn!“ —

„Nei — svarte jeg — dit Rige haver
„Ei noget skiønt, som hun ei har!
„Naar trængte den til Phoebi Gaver,
„Som Phoebi Sønners Støtte var?
„Kun for mig selv jeg her fremtræder —
„Men vild, Apoll! Hun ynder mig!
„Jeg har allene denne Hæder;
„Men den er Evighedens lig.“ —

„Ja! — gientog alle ni Gudinder —
Hvis han kun ikke smigrer sig,
„Naar Hun sit Bifald værd ham finder,
„Hans Roes er Evighedens lig!“

„Jeg ei (lod Vennen) vil begiere
„Min Alders Priis og Evighed,
„Jeg stolt foragter Jordens Ære,
„Naar til min Sang Hun smiler ned;
„Jeg Penges Overflod ei fytter
„Thi Nok var altid Nok for mig;
„Jeg ei min Roe for Guld bortbytter,
„Og Nøisomhed gior eene rig;
„Jeg Rang og Titler ei forlanger —
„Mig stigt til ingen Nytte var,
„Hun taler med din svage Sanger,
„Endskiendt han ingen Titel har —
„Jeg beder eene dennesinde
„Om Fid og Aand, din egen lig,
„Til ret at takke den Gudinde,
„Som al min Lykke skabte mig:
„Du til din Helligdom mig føre!
„Bønhør mig eene denne Bøn!
„Og aldrig mere skal dit Øre
„Om Sang bestormes af din Søn." —

„Min

„Min anden Phaeton! Du beder "
Saa lod Castilæ-Kongens Svar —
„Du beder om Umueligheder:
„Jeg selv ei dertil Evne har;
„Forgieves alle Muser stræbe,
„Med Gratierne Haand i Haand,
„Med Nectar af Diones Læbe,
„Og al min egen Ild og Aand,
„I Choret af de Millioner,
„Som fylde Pimplas grønne Skov,
„At lære dig en Sang, hvis Toner
„Udføre værdig Hendes Lov.
„Tie! til du Skionhed, Vid og Dyde
„Med alle Dyder sluttet har —
„Du Evigheden da forkynde
„Hos hvem de alle samled' var!"

X.

Den visnende Mayblomst

i Blomsterglasset.

Jeg spired' frem til moden Duft;
Men langsomt i den kolde Luft
Jeg arme spired' frem;
Jeg blev imellem Torne sød;
Jeg alt for liden Næring nød;
Jeg leed selv paa min Moders Skiød;
Og voxte mellem Liv og Død
I mit for kolde Hiem.

Medliden mig Apollo saae
Paa Sandet mellem Torne staae
I Natten kold og soag;
Han brød mig af, og tog mig op,
Og aanded' i min spæde Knop:
„Du ikke ganske visne skal!
„Kom med til min Venindes Sal
Til Næring og til Dag!

Han

Han bar fra Steder, hvor jeg stod,
Mig hen til hendes skionne Fod —
Og Foden traadte mig;
Jeg fandt dens kiælne Tyngde sød,
Og ønsked' under den min Død.
Til anden Undertræden vant
Jeg denne saa livsalig fandt,
Og jeg var lykkelig.

Men ak! hun blikte ned, og saae
Den spæde Blomst, hun traadte paa —
Og mildt hun tog den op,
Og bar den i sin skionne Haand,
Og gav den meer end phoebisk Aand,
I det hun smilende udbrød:
„Jeg dig vil ikke træde død,
„Du lille, spæde Knop!"

Hun bar mig hen omhyggelig
Til Solens Skin, og satte mig
I qvægende Chrystal —
Hun ofte skiænkte mig et Smil,
Det, meer end Solens Straalers Ild,
Fuldmodned' min udsprungne Knop,
Og frisked' mine Blade op
I Glemsel af min Oval.

Men o! det varede saa kort!
Min sidste Næringssaft svandt bort —
Og, ak! jeg visne maae!
Jeg dør, fordi hun var saa god —
Og dør ei meer ved hendes Fod —
Jeg visner her paa Glassets Rand —
O! gruesom satte hun i Vand
Den Blomst, hun traadde paa.

X.

Begeistringen.

Min Røst var svag, min Sang var mat,
Og Strængen zittred' som mit Hierte;
Thi Lyn kun lysned' Skialdens Nat
Og ingen Muse Greb mig lærte;
Jeg sukked' i forspildte Klager
Ved Pindi tidselkrandste Fod:
I Kamp mod alle Livets Plager
Udtomtes endelig mit Mod.

De foere mig engang forbi
De huldе Heliconiader —
„Hvor, Himmelske! henflygter I?"
Saa raabte Digtekunstens Fader —
„Vi flygte hen til Hertha's Dale,"
Saa svarte de forfulgte Ni,
„Farvel, Apoll! Farvel, Castale!
„Til Danmarks Paphos ile vi."

Da skimtede den svage Skiald
Et Glimt af Haab til Held i Sange;
Da følte han sit ædle Kald,
Og fandt sig Dansk, og mindre bange:
„Med alle Muser vil jeg ile
„Til Musers danske Tempel hen —
„Jeg der vil see Louise smile —
„Og trylles ind i Himmelen."

Da saae min glædedrukne Aand
Gudinderne Louise krandse,
Og Gratierne, Haand i Haand,
Omkring vor Eryeine dandse;
Og Ild, som ingen Ord kan nævne,
Meer end Apollos Straalers Lyn,
Fornyet Ild i hver en Eene
Bestelte mig ved dette Syn.

Men Du, hvis Ynde, Aand og Ild
Med ingen Skye sin Glands omhylled',
Hvis himmelblide lyse Smil
Til Danmark alle Muser trylled'!
O! tør blandt Landets Millioner,
Som kappes at tilbede dig,
Den frelste Sangers glade Toner
Dit Tempels Altar nærme sig?

X.

Fuglen

eller

Palmor til Palmine.

Fornemmer du, at jeg nærmer mig dig meer og meer? at mit Legeme nu, som min Siel, endskiøndt langsommere, iler sin Elskede imøde? Banker ikke dit Hierte stærkere, naar du vender dig imod Syden? Sig mig, inderlig elskede Palmine! Foler du, at jeg kommer — foler du det med tusinde Delen af den Vellyst, hvormed jeg nærmer mig? ønsker du, at kunne flyve mig imøde, som en lille Fugl, eller som en lille Engel?

O! du er en lille Fugl! du behøver ikke at ønske dig Vinger, Palmine! Havde du saa let kunnet svæve over Blomsterengen ved Bredden af hin himmelfavnende Søe, hvis du ikke havde været bevinget af Ungdom, Sundhed, Uskyld og Munterhed? Hvilken anden Fugl under Himmelen har fire saa dei-

deilige Vinger? Hvor let førte de dig over Engens Blomster — maatte de bringe dig ligesaa let over alle Livets Torne!

Og, du er en lille Engel; thi du er uskyldig, from og venlig, du er Frøentimmer, og du har Vinger! O! hvis du ikke vil flyve mig imøde, saa løft i det mindste Vingerne! flagre med dem! og lad, som du vilde flyve!

Glem aldrig, sødeste Palmine! den himmelske Vane, saaledes at flagre med dine Arme! det er en Vane, du har endnu fra den Tid, du flagrede i Paradiis. Skal jeg fortælle dig dine Vingers Historie? Jeg vil først fortælle dig om en Kone, som bød Muus:

Der var engang i Asien, om jeg mindes ret, en Kat, der morede sig iblandt andet med at fange Muus, ligesom Keiser Domitianus engang i sin Tid (og Nemesis endnu i vore Tider) med at fange

Diner. Om den drev dette Moerskab for vidt, eller begik en anden større Synd, som opbragte Jupiter, veed jeg ikke — men nok er det, at han i sin Forbittrelse omskabte den til en Dronning. Man paastaaer, at de fleste Dronninger vilde være bedre tiente med, at blive Katte, end de fleste Katte med at blive Dronninger — men man maatte være baade Dronning og Kat, for at bedømme denne Paastand. Denne skikkede sig ret got i sin Stiebne, og Historien fortæller, at det var den viiseste, beste og tækkeligste Dronning, Asien nogensinde bar seet — paa en lille Omstændighed nær, som jeg ikke vil forbigaae, siden den er Hovedsagen i Fortællingen: Hun forlod nemlig hver Dag sin Throne midt i Raadet, og hver Nat sin Seng midt i Mørket, saasnart hun saae eller lugtede mindste Mus — for at fange den.

Da jeg i Pauselype een, to, tre Gange til forskiellige Tider havde lagt Mærke til din Flagren med Armene, sødeste Palmine! randt denne Historie mig i Tankerne. Hun har ganske vist tilforn været

en

en Fugl — tænkte jeg — ligesom Dronningen i Asien havde været en Kat. Jeg var meget begierlig efter en sikker Underretning herom, og spadserede forbydyet i Betragtninger herover langs med Floden henad bag Pausilype. Jeg lagde mig udmattet ned i Græsset. Paa Qvisten af et lille Træe tæt ved sad en usigelig deilig lille lyseblaa Fugl — den slog sine smaae Vinger ud — „Netop som Palmine!" raabte jeg. Dette Raab forskrækkede den saa stærkt, at den istedet for at flyve, som den havde i Sinde, blev siddende. Jeg studsede. En lyseblaa Fugl — som slaaer adskillige Gange med Vingerne for den flyver — og som af Skræk bliver siddende! Det er ingen almindelig Fugl, tænkte jeg.

„Hvor har du hiemme, lille Lyseblaa?" — „I Paradiis," svarte den. „Altsaa i Pausilype" gientog jeg. „Nei!" svarte Fuglen. „Er der da meer end eet Paradiis til paa Jorden?" — „Ja! Gud være lovet!" blev den ved.

Det

Det var og et høist enfoldigt Spørgsmaal af mig; thi havde jeg tænkt mig om, saa maatte jeg have erindret mig, at der paa Jorden ere ligesaa mange Paradiser, som rene Siele — Men jeg tænkte mig ikke om; thi det var den første Gang i mit Liv, jeg var kommen i Samtale med en Fugl, og Forundringen over, at den svarte mig saa fornuftig, berøvede mig al Besindelse.

„Forunderlige smukke Paradisfugl!" — vendte jeg mig til den igien, efter at have samlet lidt mine faa overblevne Tanker sammen — „Hvorledes kommer du her? og hvad søger du imellem disse Høie?"

„Jeg leder om min Søster" — sagde den — „Har du ikke seet en lille lysblaa Pige, som staaer imellem med Armene, og som staaer stille, naar hun bliver bange istedenfor at løbe?" — „Palmine?" raabte jeg — „jo! tilvisse har jeg seet hende! jeg har intet i Verden seet, som hende! jeg har seet

seer hende med mine Øine, med mit Hierte, med mit hele Væsen! Ingen kan give dig bedre Efterretning om hende, end jeg — jeg vil ogsaa sige dig, hvor hun er — jeg vil bringe dig til hende, søde Fugl! — men paa Vilkaar, at du først siger, eller synger mig alt hvad du veed om hende" —

Den sang:

„Imellem Himmelen og Jorden
„I Morgenrødens Purpur-Egn
„Betrygger os et Regnbue-Hegn
„For Taage, Regn og Storm og Torden;
„I stille Gladers kielne Roe
„Henflagre vi, henflyve vi,
„Titi! Titi!
„Vort Liv i salig Harmonie,
„Titi! titi!
„Og Lilier og Roser groe,
„For Torne frie,

„I Himmelhaven, vi bebve!

„Titi! titi!“ —

„Palmine var i dette Paradiis jen lille lyseblaa „Fugl som jeg — ingen Fugl i den hele Have hav„de smukkere Vinger, og ingen sloi saa artig der„med, som hun, fra een Qvist til den anden — „hun var i uophørlig Bevægelse; men fornemmelig „fandt hun Fornøielse i at lege Skiul imellem Pal„megrene, hvorfor hun og gemeenligen blev kaldet „Palmine.

„Saaledes legte vi sammen en Aften, og alle vi „andre Fugle ledte forgieves om hende; vi hørte alle „hendes Stemme; men kunde ikke finde Stedet, „hvor den kom fra:

„Omsonst I rundt omkring mig svæve!

„Forgieves I mig flagre nær!

„Til Stedet, Søstre, hvor jeg er,

„I slikkert eder ei kan hæve.

„Jeg

„Jeg svæver i en anden Egn —

„Jeg svang mig op, og fløi forbi,

„Titi! titi!

„Den Have, som I synger i,

„Titi! titi!

„Farvel, min sidste Glædes Hegn!

„O! Tryllerie!

„Jeg svæver i en anden Egn —

„Titi! titi!" —

— „Sangen tabte sig i Nordlysenes Suusen — og „vi fandt hende ikke mere. Men vi vidste, at Pal„mine vilde være lykkelig i enhver Egn, og finde „et Paradiis overalt; derfor sørgede vi ikke; men „sang:

„Hun var uskyldig, from, og klerlig

„I dette Gladens lille Hegn.

„Hun svang sig til en anden Egn

„For der at flagre mere herlig.

„Hun

„Hun finder andre Søstre der;

„Og engang skulle ogsaa vi

„Titi! titi!

„Didflyve dette Hegn forbi,

„Titi! titi!

„Vær altid, Søster! hvor du er,

„Dig selv kun lig!

„Vi Fugle, vi som blive her

„Vil ligne dig! —

„Nu har jeg fortalt dig hvad jeg veed om hende", sagde den søde Fugl — „hold nu dit Løfte, og „bring mig til hende" — „Men jeg kan ikke naae dig" sagde jeg — „Jeg vil flyve ned paa din Haand!" sagde Fuglen.

Jeg strakte min Haand ud — i det den fløi ned af Qvisten — for at tage den. Haanden stødte imod Træet, ved hvis Rod jeg laae . . . . . og jeg vaagnede.

Saas

Saaledes kom jeg efter i Drømme, dyrebareste Palmine! hoorfra du har den Vane at flagre med Hænderne. Derfor elsker jeg denne Vane saa meget. O! behold den altid, afslæg den aldrig gandske! Vi Dødelige ere bestemte til Flugt mod det høie — til det skionne, det ædle, det fuldkommere, til Himmelen! Her i Støvet komme vi rigtig nok ikke langt fra Jorden; men det er dog got at slaae de spæde Vinger lidt ud imellem, og røbe, at, om end Evnen er borte, vi dog ikke have tabt Villien. Den Evige velsigne Dig og alle Dine Dig lige Søstre med tredobbelt Evne til Flugten mod Himmelen!

Æ.

Til

Til
De ni Muser
Apollo den Sextende. *)

For nogen Tid det Rygte gik,
At Amor, denne Gud, der var saa rask, som liden,
Og syntes Kalk til ret at trodse Tiden,
Sit Vaabenskaar af egne Pile fik,

For-

*) Forfatteren havde engang den sieldne Skiebne, i eet af de yndigste Elysier paa denne Side Elben, for een Dag at være eeneste Cavaleer i et Selskab af ni Damer. Det vilde have været en virkelig Realisering af Græekenlands skionneste Idee, hvis han havde havt tusinde Deelen af den Lighed med Apoll, hine havde med Parnassets Gudinder. Men i Nationalforsamlingen sætte ikke Ludvig den Sextende i større Forlegenhed end den, hvori Overdragelsen af en saa glimrende Rolle satte ham. For paa en god Maade at slippe ud af samme, nedlagde han frievilligen i nærværende Stykke sit alt for tunge Scepter for Gudindernes Fødder.

X.

Fornemmelig af Nag, fordi han saae
Meer end sin Moder i vort Daniens Lovise,
Og derved nødtes til, den Skiebne sig at spaae,
At alle Nordens Cypris vilde prise,
Og at han længer selv ei vilde kaldes skion,
Naar Jorden engang saae Lovises første Søn —

Vist ved man, at nysnævnte hans Fru Moder,
Fordunklet, ikke længer fandtes her,
Men flygtede til andre Kloder,
Hvor ingen Rivalinder er.

At Jupiter alt for saa længe siden
Er sovet hen,
At han er færdig at staae op igien,
Det strækker sig endog til Bürgers Viden,
(Som dog er overmaade liden!)
Saturn er, som man seer, indsluttet i en Ring,
Og gior ei heller mange store Spring' —

At Mars det ei vil giøre meget længe;
Men i det mindste bleven er Kujon,

Det

Det lærer Galliens Revolution,
Og Mangelen paa Subordination,
Og Keiser Leopolds Resignation,
Og Overgangen fra den Spanske Vagt-Cordon.

Merkur i nogen Tid paa Nippet er at hænge;
(Som Rapse-Gud — det var han noget nær —
Han er ei heller meget bedre værd) —

Om Juno siger man, at, siden salig Manden
Er død', og Ludvig gjorde det Spilop,
At sige til sin Krones Tilbud: Top!
Hun reent skal være gaaet fra Forstanden —

Minerva hos Hr. Pram, min gode Ven,
I Dannemark gaaer stærkt igien —

Diana—Hecate—Proserpina, med mere,
Skal siden Kants Critik og Reinholds Theorie
Af Angest for den nye Philosophie
Reent være færdig at krepere —

Saa

Saa gik — og gaaer det efterhaanden flere;
Cybelemoder, Enkedronningen,
Gaaer og derhen — *)
Og kort: med hele Gudfamilien
Det er, som med saa meget mere,
Kun Knald og Fald,
Og snart, som med et Lys, det ude være skal.

Med Gratierne (som jeg, sandt at sige,
Blandt alle disse fandt de meest guddommelige!)
Jeg ikke veed, hvor det staaer til saa lige —
At nu omstunder de er' fleer end tre,
Det her imidlertid en Blind kan see;

Men

*) Hvo kiender ikke hint artige Vers:
„Cybele, Enkedronningen
„For Guder og Gudinder,
„Gik ogsaa ꝛc.

X.

Men om det netop de selvsamme ere,
Som dandsed' om Dione paa Cythere,
Der kunde tvistes meget om —
Jeg troer, at med vor nye Venus flere,
Og endnu skionnere til Norden kom,
End nogentid blev seet i Grækenland og Rom.

Men nok af Tidender om Dødsfald og deslige
I Gudernes det gamle Rige!
Vi alle skulle gaae den samme Vei —
Imidlertid dog — alle gik den ei.

Tre Gange tre Pieriske Gudinder
(Tre Gange tre gior Ni)
Man endnu overalt i Poesie,
Og, som jeg seer, med niefold Tryllerie,
J — — — s Olympus finder.

O! Held mig! at engang mit Øie saae,
Hvad i begeistret Andagts Øieblikke
Jeg uhørt saa ofte kaldte paa —
Og — samlet i det mindste — saae det ikke!
O! Drøm! o Lyst! — men er du blot en Drøm,
Saa lad mig evig, evig drømme!
Og lad min Aand i sin Beundrings Strøm
Fra Soel til Soel i denne Himmel svømme!

Al Verden veed ei blot, at Muserne er' ni;
Men og at deres Stats Gynokratie*)
Formedelst Kong Apoll (en ellers artig Herre;
Men noget herskesyg, som Konger flest, desværre!)
Udarted' tidlig alt til Despotie —
Der var, for Resten, intet ondt deri;
Thi denne Fyrste var, som alle sige,

Sin

*) Fruentimmer-Regimente —

Ein Stierne lig, der Fattige og Rige
Bestraaler alle lige;
Og naar Monarken ligner Solen — man
Kan leve meget got i et despotisk Land.
Men Skade! det er netop ikke ganske
Tilfældet overalt! naar man seer til lidt grant,
Er' alle Souverainer ikke d a n s k e;
Der gives en Hob Ludviger iblandt —

Men atter til Gudinderne tilbage!
Hans lyse Majestæt, saa dodfrie, som han lod,
Dog maatte drikke med af Lethes Flod —
Med ham forsvunde Pindi gode Dage;
Hans Eftermand var ikke nær saa god.
Jeg veed ret got, at mange nye Poeter
Forsikre vidt og bredt, at han er til endnu —
Ja! gid det var saa vel! saa stod jeg ikke nu

Imel-

Imellem Muserne som en fortabt Trompeter!
Nei! skiøndt i Ewalds, Prams og Thaarups Vers,
Fornemmelig i alle Musers Breve,
I Fader Wielands attiskfine Skierts,
Og Schillers Alvor end han synes leve,
Død er han — det er vist! saa vel som Jupiter,
Og al den anden Gudehær,
Og fiorten Eftermænd, som efter ham de hulde
Gudinder efterhaanden Zeptret gav',
Een efter anden lod Naturens Krav,
Og ligge rolig under Mulde.
Hvad Misforstand heri har voldet overalt,
Er, at de alle blev Apollo kaldt,
Endskiøndt iblandt dem alle femten vare
(Saa lidt, som i den lange Ludvigskare)
Knap tre, som Titelen med Rette bare.

Guddommelige Muser! mig i Dag,
Jeg veed ei selv hvordan, blev undt den Ære,
Iblandt Apollerne den sextende at være —
En Hæder, som jeg føler mig for svag,
I længer Tid, end høit det halve af en Dag,
At bære —
Dog, for mig den ei reent uværdig at betee,
Nedlægger jeg, i følgende Idee,
For Eders Fødder, yndige Gudinder!
Den Krone, jeg, som steer, i Dromme fik;
Mit Hierte meer, end al dens Tryllen, finder
I Eders Pines milde Himmelblik!

I Følge Vælden, mig blev skiænkt i denne Gave,
Erklærer jeg:
„At fra den Dag i Dag
„Regieringen skal være deres Sag,
„Som

„Som Kald og Evne til Regiering have;

„At ingen Phoebus meer skal lemmes i

„Det eene hellige Gynokratie;

„At selv hans Navn af al vor Fremtids Poesie,

„Forvises skal. Mit Held, guddommelige Ni,

„For Resten eene skal bestaae deri,

„Til evig Tid at være — Eders Slave.

O! dette Held jeg skatter meer,
End vidste jeg det alt, hvad første Phoebus vidste,
Og sang som Wieland, Klopstock, og Homer!

At ellers jeg, Apollden sextende, den sidste,
Den ringeste — nedlægger Zeptret her
For ni Gudinder — intet Under er;

Men

Men — hvis Apollden første, store,
viise,
Den Eneste, som Zeptret værdig bar,
Blandt Muserne blot havde seet Louise
Han sikkert selv Regent kun een Dag bleven var!
Han ikke Jorden blot, med alle Herligheder,
Men Solen havde lagt for Hendes Fod,
Og — nøiet med en evig Pages Lod —
Ei længer Tilbedt; men Tilbeder,
I Hendes Velbehags, i Hendes Bifalds Smil
Gienfundet meer, end alle Soles Ild,
Og alle Pindi Saligheder!

X.

Regi-

Register.

F. Brun, fød Münter.
Alperosens Skabelse S. 73

M. C. Bruun.
Til Minna 176
Lovhytten 179

T. C. Bruun.
Noisomheden 47
Paa en Kones Fødselsdag 65
Vise ved en Vens Bryllup 89
Vise paa en Venindes Fødselsdag 125

Charlotte.
Sang 106

P. D. Faber.
Til Sophies Visebog 178

Frankenau.
Til Elise 7
Lina's Sang 49
Erklæring 71
Romance 131
Sang 141

P. H.

Register.

P. H. Hafte.

Den lykkelige Pige 3
Buggevise 37
Lida 52
Overraskelsen 81
En Piges Klage paa sin Elskers Grav 103
Skionhed 114
Bon 127
Uskyldighed 135
Vinteren 140
Alfhild 165
Vaarsang 179
Ode til Digtekunsten 183

B. K. Hjort.

Vilhelms Bekiendelse 41
Hedevig 121

O. Horrebow.

Vreus Vei 143

i. m. h.

Regnbuen

Liebenberg.

Romance 5
Irin 93

Dius-

Olufsen.
Aftenen 145
Digternes Lon 175
Til en Veninde 186

Pavels.
Elegie 188

ph.
Erindring 67
Ensomhed 91
Quatrain 100
Sanct Hans-Ormen 115

Plum.
Sang 39

Pram.
Rigdom 129
Sang paa en Venindes Fødselsdag 137
Selskabssang for Kunstnere 163

Rahbek.
Vise 101
Til Thalia's Caroline 139
For i en Samling af Poesier 144
Til — — 162
Til Mad. Preisler 187

Register.

Riber.

Til en Veninde ⁊ 69
Til en Søster ⁊ 70
Fra en Elsker ⁊ ⁊ 124
Fra en Fader til sin Datter ⁊ 136
Fra en Mand til hans Kone ⁊ 177

Sp . . . .

Sympathie mellem mit Hierte og mit Uhr ⁊ 102

Tode.

Digternes Konge ⁊ 1
Den nøddebrune Møe ⁊ 9

Unævnte.

Elegie til en lidende Veninde ⁊ 85
Den 18. Oct. 1788. ⁊ 107

X. (Bagsen)

Den gamle Historie indtil Syndfloden ⁊ 192
Afflaget ⁊ 194
Den visnende Mayblomst i Blomsterglasset 198
Begeistringen ⁊ ⁊ 201
Fuglen eller Palmor til Palmine ⁊ 204
Til de ni Muser Apoll den Syttende ⁊ 214

